

КАПЛАРИ

лист ученика Средње школе Хиљаду триста каплара Љиг

јун 2024 / број 7

УВОДНА РЕЧ

Радио, телевизија и штампна су традиционални медији, медији који су постојали пре појаве дигиталних медија, пре појаве интернета. Интернет је допринео томе да нам информације буду доступне одмах, да све можемо да сазнамо „једним кликом“. Те информације су брзе, кратке (немамо стрпљења да читамо дуже текстове). Пожељно је што више слика, а што мање текста. Не можемо а да се не запитамо о вредности, квалитету, значају тих текстова. У „брзом“ времену у ком живимо квалитет остаје по страни, већину људи то не интересује. Малобројни су они који се замисле над оним што прочитају, који имају времена и стрпљења да нешто пажљиво прочитају.

Последњих деценија традиционални медији (посебно штампани) бивају потиснути од стране друштвених медија, разних друштвених мрежа. Да би опстали, морали су се прилагођавати. Почели су да издају онлајн верзије, верзије које су прилагођене паметним телефонима, таблетима. И наши „Каплари“ се прилагођавају времену, али не на уштрб квалитета. Ово је наше седмо онлајн издање. Уживајте у Капларима!

Драгана Лазић, проф.

КОЛЕКТИВ ШКОЛЕ НА МАТУРСКОЈ ВЕЧЕРИ

ПОВОДОМ 20 ГОДИНА ИМЕНА ШКОЛЕ

Прича о ђацима капларима

Дана 14. септембра 1914. године, у Скопљу се нашла школска омладина из више генерација, закључно са најмлађом генерацијом рођеном 1893. године.

У историју су ушли као 1300 каплара. Међу њима било је матураната разних школа, највише учитеља, око 300, студената Београдског универзитета, из иностранства су се младићи враћали на браник отаџбине. Били су синови занатлија, трговаца, сељака, официра, професора, министара. Прекидали су своје школовање, остављали започете научне радове, недовршена сликарска платна јер се отаџбина борила за опстанак. Није се постављало питање хоће ли доћи, него на који начин што пре стићи и ставити се у службу свог народа и државе.

Два ђака каплара била су из Славковице подно Рајца, Светозар Дика Нешић и Драгомир Урошевић.

После двомесечне обуке, послати су возом до Крагујевца, одакле су две чете отишле ка Лазаревцу и Младеновцу, а четири чете Скопског ђачког батаљона, такође пешице ка Горњем Милановцу у састав Прве и Треће армије. У Милановцу их је дочекао регент Александар Карађорђевић који је свој говор завршио речима „Ни корака назад“.

Ђаци и студенти су, одлуком Врховне команде, послати као појачања на Суворор и Колубару да подигну морал, охрабре српске војнике и врате им поверење у сопствене снаге; надасве, улију наду да није све изгубљено у тренутку када је српска војска била у повлачењу. Тешке борбе ђаци каплари и други војници водили су на Дићкој главићи, Грађенику, чекао их је пакао на залеђеном Суворору. Српска Прва армија била је приморана да одступи у правцу Такова и Горњег Милановца да се војници одморе и припреми контраофанзива. После три дана борби трубе Моравске дивизије II позива објавиле су: Пала је Проструга на Рајцу, ускоро је Суворор био у поседу српске војске. Ђаци поднаредници добили су Армијску похвалницу од команданта Прве армије, генерала Живојина Мишића, за заслуге у Колубарској бици, а он сам чин војводе, неколико дана по завршетку славне битке. Београд је слободан, саопштено је званично 16. децембра 1914. године.

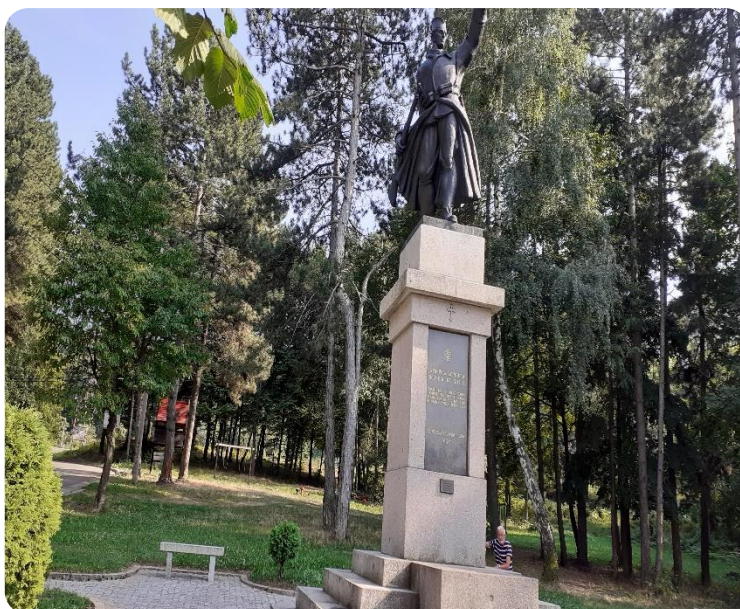
У Ваљеву пред батаљоном дежурни је читао похвалну наредбу војсци: „Заробљено је, што је до јуче пребројано, 274 аустријска официра, преко 40.000 подофицира и војника, 3 заставе, 70 митраљеза, 130 топова и силан ратни материјал“. Колубарска битка однела је готово трећину ђака каплара. Њих око 400 заувек су остали младићи, покошени на падинама Рајца, високим масивима Маљена, на Гукошу, Бабајићу, Љигу, Грађенику, Суворору, Крстацу, Бабиној глави, Игришту, Руднику, Дивцима, код Лазаревца, код Степојевца, на Враче брду, Конатицама, Космају, Торлаку.

Албанија и Солунски фронт однели су другу трећину. Трећина је преживела све борбе, а преживели су са поносом до смрти носили једну од најважнијих одредница у животу – били су припадници Скопског ђачког батаљона.

На Рајцу је у Колубарској бици, извршен пресудан пробој непријатељског аустроугарског фронта. Са врха Рајца се по ведром времену може сагледати целокупна панорама славног бојишта од Суворора до обриси Космаја и Авале, због чега је Рајца био најпогодније место за спомен-обележје јунацима одлучујуће битке за Србију.

Спомен-чесму подигло је Удружење „1300 каплара“; откривена је 13. децембра 1970. године. Уз присуство некадашњих каплара из Скопског ђачког батаљона, војника, званица, житеља околних села, спомен-чесму је открио Славко Јовановић, председник Скупштине Општине Љиг.

У другој фази изграђен је споменик на Рајцу у славу борцима – учесницима у Колубарској бици. На камено постоље спомен-чесме додата је бронзана скулптура која представља српског војника с пушком у залету и борбеном ставу, рад вајара Михаила Томића. Свечано откривање споменика на Рајцу било је 16. септембра 1973. године. На предњој мермерној табли на споменику је исписано: „Храбрим борцима Колубарске битке који на овим брдима новембра (по старом календару) 1914. године извојеваше једну од најславнијих српских победа“, а на другој је саопштење Врховне команде у којем се, између осталог каже: „Ових 1300 одушевљених младића беху она луча што озари душе потиштених војника“.

На пројектовању споменика на Рајцу радили су академик, инжењер Миладин Пећинар, председник Удружења „1300 каплара,“ који је и отворио свечаност, инжењер Петар Радојевић и архитекта Драгомир Тадић (такође, ђаци каплари). За изградњу споменика био је задужен Петар Радојевић.

Светозар Дика Нешић, некадашњи ђак каплар из Славковице, касније професор на Техничком факултету у Београду, код кога су у летњем периоду често долазили његови другови из Скопског ђачког батаљона, касније угледни људи, професори и инжењери, није био присутан. Преминуо је 16. јула 1968. и сахрањен у Славковици.

У Љигу се негује култура сећања на ђаке капларе кроз награде које додељује Љишка општина, Плакету „Ђак каплар“ и Диплому „Ђак каплар“ сваког 3. децембра за Дан општине.

Од 2004. године Љишка Средња школа носи назив Хиљаду триста каплара.

Године 2014, у издању Љишке библиотеке и уз подршку Министарства културе и информисања, објављена је књига „Учешће 1300 ђака каплара у Колубарској бици“, аутора Александра Лукића и Мирославе Којић, писана на основу архивске грађе, односно сећања и записа припадника Скопског ђачког батаљона, и истраживања самих аутора. Дошло се и до непотпуног списка ђака каплара погинулих на територији данашње Љишке општине.

У мају 2023. године, Средња школа „Хиљаду триста каплара“, поводом 60-годишњице Гимназије/Средње школе, установила је Признање „Светозар Дика Нешић“, које ће се додељивати заслужним просветарима и другим грађанима. Први добитник је професорка српског језика у пензији, Милка Ђурђић.

У СУСРЕТ МОНОГРАФИЈИ ШКОЛЕ

Када је основана Државна реална гимназија у априлу 1945, Љиг је припадао Срезу качерском и Округу чачанском; када је основана Осмогодишња школа „Сава Керковић“, Љиг је био у Срезу лазаревачком и Народни одбор тог среза донео је одлуку о оснивању школе, 12. новембра 1955; када је основана Гимназија у Љигу, 7. маја 1963, ова варош се налазила у Срезу ваљевском.

Државна непотпуна реална гимназија у Љигу са радом је почела још док Други светски рат није био завршен и земља ослобођена, најпре у згради Женске подружине (код данашње школе) са 119 уписаних ученика. У то време, Љиг је имао само четворогодишњу школу, после које су деца могла ићи у гимназију, која је неколико година касније, постала шестогодишња школа под именом Државна реална гимназија. У школској 1945/46. години било је 350 ученика, те је због бројности, настава организована и у просторијама основне школе.

Увидим у дневнике ученика Државне реалне гимназије, који се чувају у архиви ОШ „Сава Керковић“, у школској 1945/46. години, била су по три одељења првог и другог разреда, и ти ученици су у школу ишли три дана недељно, уторком, четвртом и суботом од 9 до 13.30 часова, а ученици трећег и четвртог разреда понедељком, средом и петком у исто време. Главни проблем је био недостатак простора за сву децу која су желела да се даље образују. Уочљив је и недостатак наставника, руског језика није било до новембра 1946, када је дошао наставник Блажо Ацић, а није било ни гимнастике. Од марта 1947. ученици су били шест дана у школи.

Како би школовање постало доступније деци сељака, трговаца, занатлија и индустријских радника који су настајали, а због недостатка простора, јавља се потреба за градњом зграде Државне реалне гимназије. Планирана је изградња троспратне зграде са интернатом и салом за физкултуру.

Зграда Љишке Гимназије зидана је 1946. и 1947. године. У то време челни човек Љига био је Тихомир Смиљанић (1906-1985) из Славковице, који је најзаслужнији за развој Љига у првим послератним годинама, па и за градњу објеката. Поред школе, тих година изграђена је зграда општине и мост у Љигу. Уз њега треба поменути Михаила Нешића (1898-1955), такође из Славковице, сина учитеља и народног посланика Алексе Нешића. Овај грађевински инжењер је био задужен за извођење радова на свим значајнијим објектима који су се у Љигу градили у то време, а школа је била један од приоритета у периоду обнове и изградње земље. Имао је четири сина, четири инжењера: Велибора, Војислава, Момчила и Јована. Сва четворица синова, рођених у периоду 1934-1939, били су ђаци Љишке Државне реалне гимназије, у згради коју је градио њихов отац после Другог светског рата. Најмлађи син Јован преминуо је 16. фебруара 2023. године.

Ђаци су долазили у школу пешачећи и по десетак km у једном правцу, неки и возом, а како су били везани за проласке возова кроз Љиг, било је закашњавања на наставу или су из школе одлазили раније. Велики број ђака из удаљенијих места становао је у љишким породицама.

Девојчице су постепено „освајале“ гимназију. У почетку у дневницима и прозивницима, свако треће или четврто име је женско, а коју годину касније, половина ђака у одељењима биле су Јулијане, Надежде, Љиљане, Вере, Милице, Олге, Злате, Катарине и друге девојчице са лепим именима.

После четвртог разреда полагала се мала матура. У Државној реалној гимназији оцена слаб (2) није била пролазна, а за владање оцене су биле од 1 до 5. Нису биле реткост смањене оцене из владања, даване су понекад оцене 1, било је и искључења из школе.

Тихомир Смиљанић

Први директор школе био је професор историје Тадија Илијић из Чачка, који је потом отишао у гимназију у Крушевац. Милутин Пајић, професор српског језика и књижевности, био је на челу школе од 1947. до 1953. године. Веља Адамовић из Ивановаца, учитељ, једну школску годину, а 1954. и 1955. Љубинко Филиповић, наставник математике из Цветановаца, последњи директор ове школе, а њеним гашењем и оснивањем осмогодишње школе у Љигу, постао је директор новоформиране школе.

Државна реална гимназија имала је одличне професоре, који су долазили у Љиг, до кога се из Београда путовало четири сата возом „Тиром“. Професор књижевности био је Срећко Јовановић, касније оснивач и главни и одговорни уредник новинско-издавачког предузећа "Дечје новине" из Горњег Милановца. Стојадин Костић, професор српског и руског језика у Љигу, постао је професор руског језика на Филолошком факултету у Београду. Милутин Пајић је у Нишу био професор на Вишој педагошкој школи.

Почетком 1948. године нова школа је опремљена намештајем, најпре клупама и столицама. Набављено је 200 клупа из Зрењанина, а за тај посао био је овлашћен челни човек Среза Тихомир Смиљанић.

У згради Гимназије био је интернат, са управником Миодрагом Бабићем и неколико запослених, а први ђаци примљени су у новембру 1948. године. Претходно је набављен намештај, пре свега дрвени кревети и обезбеђене пећи са чунковима за спаваонице. У то време у Љигу још није било струје, те су сијалице за интернат и школу купљене тек 1950. године, када је Љиг осветљен.

У Средњошколском интернату становали су ђаци из села која су тада припадала Љишком срезу: Угриновци, Врачевић, Доњи Лајковац, Дудовица, Славковица, Драгољ, Планиница, Бољковци и других, било је и молби из Љига и суседних села, да се деца приме само на храну. За интернат је владало велико интересовање и за све није било места. Месечно издржавање у интернату било је 1000 динара.

У интернату су понекад спавали ђаци који су били на екскурзијама.

Интернат је укинут 31. августа 1952. године.

Владала је велика оскудица, живот је био тежак, како за наставнике, тако и за ученике и родитеље. Обавезе наставника биле су бројне, види се из доступних докумената, али и полет, да се у периоду обнове и изградње земље, допринесе личним примерима, прегалаштвом у побољшању услова у Љигу и селима, којих је било знатно више у Љишком срезу у периоду 1947-1955. него данас.

О ЕКСКУРЗИЈАМА

*Свет је књига. Ко не путује, прочитао је само једну.
Св. Августин*

Тешко да су ђаци Државне реалне гимназије чули за овог средњовековног филозофа, можда нису ни сви наставници, али су путовали.

И поред тешких услова живота у Качерском и потом Љишком срезу, ђаци су одлазили на екскурзије, понекад и у удаљене крајеве Југославије, било је и излета у ближу околину (врело Ба, Горњи Милановац, Ваљево (мај 1948), а 20. септембра 1950. године, 480 ученика било је у Овчар Бањи).

Тадашња путовања наставника и ђака планирана су месецима унапред, обавештавано је и Министарство просвете које је давало сагласност, а понекад и инструкције за извођење екскурзија. Увидом и дневнике више генерација ђака Државне реалне гимназије и деловоднике издвојено је неколико путовања ученика ове школе.

Напомена: крајем 40-их и почетком 50-их година 20. века није било Ибарске магистрале и развијеног аутобуског саобраћаја, али је Љиг имао железничку станицу, те су ђаци на екскурзије најчешће путовали возом.

Министарство просвете је одобрило научну екскурзију у Дубровник, а потом је извршено требовање вагона дописом шефу железничке станице Љиг-Бабајић.

Крајем марта 1950. школа упућује молбу шефу железничке станице, да обезбеди вагоне за екскурзију за Ђердап, а крајем маја исте године ишло се на екскурзију до Постојне (Словенија).

ЖЕЛЕЗНИЧКА СТАНИЦА БАЊАНИ

Ученици VI разреда гимназије, били су на екскурзији у Београду, 9. новембра 1952. године. Разредни старешина Милен Миленковић записао је у дневнику рада да су посетили изложбу сликара Анте Абрамовића, били у Југословенској кинотеци и у Музеју Кинотеке где су гледали филм „Манон“, а директор Кинотеке Миленко Карановић одржао је предавање. У Народном позоришту гледали су „Зону Замфирову“.

Од 3. до 8. јуна 1953. изведена је научна екскурзија VI разреда по Косову и Метохији. Милен Миленковић пише да су посетили: Чачак (фабрика хартије), Ранковићево (данас: Краљево) (фабрика вагона), Жичу, Звечан, Приштину, Пећ, Пећку Патријаршију, Руговску клисуру, Дечане.

Једна од најинтересантнијих екскурзија и нејнеобичнијих и из перспективе треће деценије 21. века јесте једанаестодневно путовање до Македоније, до Скопља и Охрида, где су ђаци били неколико дана, у јуну 1954. године. Ређали су се обиласци знаменитости, Ниш, Теле кула, а када су ученици стигли у Скопље, заједно са грађанима главног града Македоније, дочекали су Тита, који се враћао из Грчке. Ово је сигурно најдужа екскурзија у историји Љига и љишких школа.

О ЂАЦИМА КОЈИ СУ ПОСТАЛИ ПРОСВЕТАРИ

Међу ученицима Државне реалне гимназије били су и они који су касније радили у љишким школама, а један број њих дао је драгоцен допринос просвети у другим деловима земље. У Гимназији, основаној 1963, француски и латински језик предавала је Злата Стојнић (Стојановић) из Славковице. Милован Гајић, професор биологије, рођен у Бабајићу, 1969. вратио се из Теслића (БИХ) и постао један од најомиљенијих професора у историји Гимназије. Павле Павловић, предавао је у обе љишке школе, у основној географију, у гимназији одбрану и заштиту. Милосав Лола Ивковић постао је професор руског језика, а савршавао се и на Универзитету Ломоносов у Москви. Илинка Станковић из Палежнице, после три године у Љигу, школовање је наставила у Учитељској школи у Београду. Под именом Илинка Поповић постала је највољенија учитељица, којој су некадашњи ђаци прошле године на Илиндан направили дивно рођенданско славље. Радовинка Рада Смиљанић (Петровић) из Славковице, учитељевала је у Јајчићу, Цветановцима и Кадиној Луци. Душан Стојановић из Славковице, био је наставник у Љигу. Петар Којић, такође из Славковице, две године је службовао у школи у Бранчићу, а у Пожаревцу био успешан наставник и помоћник директора ОШ „Доситеј Обрадовић“. Драгољуб Стојнић, рођен у Славковици, био је учитељ у Козелу и наставник у Белановици, потом до пензије са супругом радио у школи у Реснику. Стојка Радивојевић (Игњатовић) после 17 година у школи у Славковици, са породицом се преселила у Београд. Миливоје Радојичић из Ракара, као професор српског језика и књижевности, коју деценију касније долазио је као просветни саветник у Љиг. Био је директор убске Гимназије. Милутин Лујо Данојлић, књижевник, као професор српског језика, радио је у београдским школама, био је и директор школе. Љубивоје М. Адамовић из Дучића, рођен у Љигу, предавао је српски језик и књижевност у Лазаревцу и Ваљеву. Потпунији подаци биће у Монографији Школе.

Мирослава Којић

СТАРА ШКОЛА

О МИЛОВАНУ ДАНОЈЛИЋУ

ПОДСЕЋАЊЕ: ВЕЛИКА ТРОЈКА У ДВОРИШТУ ЉИШКЕ БИБЛИОТЕКЕ

Академик и књижевник Милован Данојлић (3. јул 1937, Ивановци - 23. новембар 2022, Поатје, Француска) последњи пут гостовао је у Љигу 13. јула 2022. године. Први пут као књижевник посетио је Љиг у понедељак, 25. децембра 1967, заједно са Добрицом Ћосићем, када су у сали биоскопа гимназијалцима говорили о књижевности и култури. Добрица Ћосић није више физички био у Љигу, али јесте кроз књижевна дела и позоришне представе по његовим делима, обогаћивао културни живот ове вароши.

Милован Данојлић је више пута био гост Библиотеке, Матија Бећковић имао је неколико гостовања, а те јулске вечери пре две године и глумац Петар Божовић дао је свој допринос Поезији и Песнику.

Божовић, Бећковић и Данојлић (Фото: Влада Ивановић)

У ЗНАКУ МИЛОВАНА ДАНОЈЛИЋА И ПРОМЕНЕ ИМЕНА БИБЛИОТЕКЕ

Већ 21 годину у седмици пред Косидбу на Рајцу, одржавају се Љишке културне вечери. Овогодишње су у центар ставиле Милована Данојлића и његово дело. Разлог је намера љишких посленика културе, а идеја постоји годинама, да библиотека ускоро понесе име по овом знаменитом Љижанину и Качерцу, чије је књижевно име завредило место у Српској академији наука и уметности, бројне награде, међу којима и НИН-ову за роман "Ослободиоци и издајници" 1997. године, и докторску дисертацију Валентине Хамовић под називом "Наивна књижевност Милована Данојлића". Овог 3. јула, напунио је 85 година, а десет дана касније, њему у част, у Дворишту библиотеке, недавно названом по глумици Гордани Косановић, приређен је сусрет са поштоваоцима писане речи и промоција најновије песничке књиге, "Исповест на тргу". Академик Матија Бећковић и глумац Петар Божовић, увеличали су скуп, беседом и читањем песама.

Иако готово 40 година живи у малом граду Поатје у Француској, где је једно време на тамошњем Универзитету, веома угледном, био лектор, а увек писац, везе са родним крајем су му чврсте. Добар део године проводи у месту рођења, Ивановцима, где је још 2000. изградио цркву Светог Николе на брду Камаљ.

Бећковић и Данојлић (Фото: Влада Ивановић)

Матија Бећковић је 2018. као песник-гост црквене славе, рекао да је Данојлић то брдо крунисао црквом и да човек гледајући је има утисак да је она ту вековима, да бисмо можда у њеним темељима пронашли остатке неке давнашње богомоље. Мошо Одаловић, Љубивоје Ршумовић, Драган Хамовић, академик Милосав Тешић, само су неки од песника, који су учинили част Миловану Данојлићу и били на Камаљу.

У дворишту љишке библиотеке, у среду, Матија је беседу започео речима: Вечерас је на "Љиг пала комета" попут оне која је пала на Ивановце, 3. јула 1937. године у часу рођења Песника Милована Данојлића. Беседу је завршио овако: Десило се чудо невиђено, да библиотека понесе име по живом песнику, а сличну част је имала само Десанка Максимовић, која је добила споменик за живота у Ваљево.

Заиста, среда, 13. јул, завређује посебно место на културној мапи Љига и шире заједнице, због ове одлуке. Вече је било за незаборав и привилегован је свако ко је синоћ био у публици! Веселин и Вишња Данојлић, скромни сељаци из Ивановаца, пре 85 година добили су мушко новорођенче. Дадоше му име Милован. У родном селу завршио је четвороразредну школу, потом се уписао у Државну реалну гимназију у Љигу. Као гимназијалац, почетком педесетих година, открио је у Љигу књижницу, увек чекајући после часова да се отвори тек у четири после подне, да би прочитао штампу и носио књиге кући, успут читајући. "Сељаци су мислили да учим ходајући, а до куће је било седам километара, и сматрали да знам више од професора", поделио је писац своја сећања на установу која ће ускоро понети његово име.

Одавде је кренуо у велики свет, преко Београда у коме је дипломирао романистику на Филолошком факултету и објавио прве књиге поезије и прозе, преко путовања по разним државама, где се упознао са поезијом великих светских песника, и тако су настале његове књиге препева Бродског, Бодлера, Јејтса и других. До Поатјеа, где је изградио породични живот. Чека супругу Сању, која има два доктората, да заврши своје обавезе на тамошњем Универзитету, да се врате за стално у Ивановце.

Публика у дворишту Гордане Косановић

На свечаности, чуле су се разне анегдоте, које је испричао Данојлић. Једна од њих је да му је Петер Хандке, послао писмо адресирано на Поатје, код Љига.

Иначе, прве вечери програм је био у знаку деце и образованих програма у сарадњи библиотеке и вртића и школа у љишкој општини. Гости су били библиотекари из Осечине и њихова Библиотека позоришних чудеса, односно наступ ученика из школе глуме која постоји при библиотеци. Деца су била сјајна, а Нушић увек актуелан.

Вече са Драгишом Божићем, аутором неколико књига из области публицистике и локалне историје, биће својеврсно путовање у прошлост. Он је пар деценија био један од аутора некада чувене емисије Радио Београда Село весело. Вечерас ће представити своју књигу "Село се весели".

Вече ће употпунити изложба слика Радославке Лазић, КУД Љиг, песме и здравице као увод у 53. Косидбу на Рајцу.

Милован Данојлић од 2. децембра 2022, почива тамо где је „брдо крунисао црквом“ (Матија Бећковић), на Камалу, у близини своје задужбине.

КАКО ДИШЕМ, ТАКО ПИШЕМ

На празник, на летњег Светог Николу, на брду Камалу у Ивановцима, код цркве посвећене овом свецу и задужбине Милована Данојлића, окупило се највише деце... С правом и добрим разлогом, јер овај светац јесте заштитник деце. Дароваше деца свецу родољубиве стихове Змајеве песме „Светли гробови“. Песникиња, есејиста и преводилац Злата Коцић, која је ове године гост - песник домаћину Светолику Марковићу окупљенима за уздарје прочитала је једну од бајки Михаила Толстоја из књиге „Живот и чуда Св. Николе“ коју је сама превела са руског, и неколико својих песама. Песникиња беше емотивна, дирнута „речима којима дише“ она и њој сродни, окупљени под липом на Камалу.

Са нама је био и Јагош Ђуретић, некадашњи директор издавачког предузећа Филип Вишњић, од 2008. оснивач куће Албатрос плус, дугогодишњи пријатељ Милована Данојлића, који се обратио гостима сећајући се преминулог песника и академика који је наставио да нас спаја.

Дан је био светао и треперав, сав од поезије и пријатељства!

ВАННАСТАВНЕ АКТИВНОСТИ

ВЕЧЕ ЈЕЗИКА

ГОВОРИ СРПСКИ ДА ТЕ ЦЕО СВЕТ РАЗУМЕ, АЛИ УЧИ И СТРАНЕ ЈЕЗИКЕ!

Вече језика, посвећено и са љубављу, припремили су ученици и професори Школе, на српском, енглеском, немачком и руском језику. Ђаци каплари су певали, рецитовали, свирали, глумили, играли. Химну наше школе „Српкиња“, извели су ученици првог разреда гимназије, уз клавирску пратњу Иване Кнежевић, проф. музичког.

У препуној Библиотеци видели смо „Успавану лепотицу“, дивну причу коју су нам пренели наши ђаци, а којој су се дивили и њихови родитељи, и родитељи родитеља, пошто је „била

давно“, како иначе почињу бајке. На енглеском језику, у поставци проф. Уроша Тошанића и извођењу ученика 2-5 и 3-5, звучи заиста бајковито.

„Моја лепа госпођице“ је амерички мјузикл, заснован на представи „Пигмалион“ ирског драмског писца Џорџа Бернанда Шоа. Ученике 1-5, 2-4 и 3-4 одабрала је и припремила проф. енглеског језика, Маја Ђукић.

Нушић је увек актуелан, а „Госпођу министарку“ написао је почетком 20. века. Проф. Драгана Лазић и њени ученици 1-2, 2-4 и 3-5 говоре српски да их цео свет разуме.

Перформанс „Пријатељи“, по узору на веома популарну америчку хумористичку серију, једну од најгледанијих икада, припремили су ученици 1-5 и 2-4, са проф. Мајом Ђукић.

Нумеру из чувеног филма „Чудесни свет Амелије Пулен“ извео је Данило Драгичевић, а Ивана Радовановић „Каћушу“, једну од најпознатијих руских песама.

Сви смо гледали филм „Лајање на звезде“ по роману Милована Витезовића, многи више пута. Део приче о ђачком добу сјајно су приказали ученици свих разреда на немачком језику, на радост професорки Катарине Живковић и Биљане Миленковић.

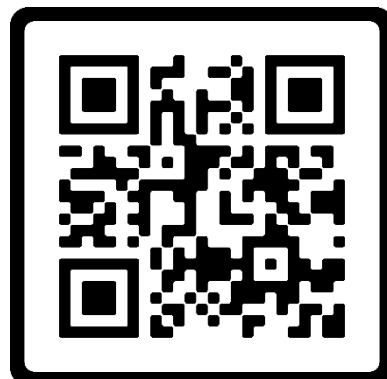
Колико је важно сачувати дете у себи, показује прича о Мери Попинс, дадиљи коју би волело да има свако дете, а на сцени су дочарали Богдан Марић и Анђела Милутиновић, уз помоћ музичара, ученика одељења 2-4.

„Прича из наше школе која инспирише“ победила је на такмичењу на енглеском језику, које је организовао Универзитет Сингидунум 24. априла. Наши победници, ученици 3-5, Невена Каргановић, Калина Обрадовић, Милица Тришић и Вукашин Фатић већ су у Будимпешти са проф. Урошем Тошанићем, а пред наградно путовање, у библиотеци су представили своју победничку причу, о прошлогодишњем јубилеју школе.

Следеће године биће 10 година од почетка од ових језичких приреби.

QR код снимка
манifestације
Веће језика

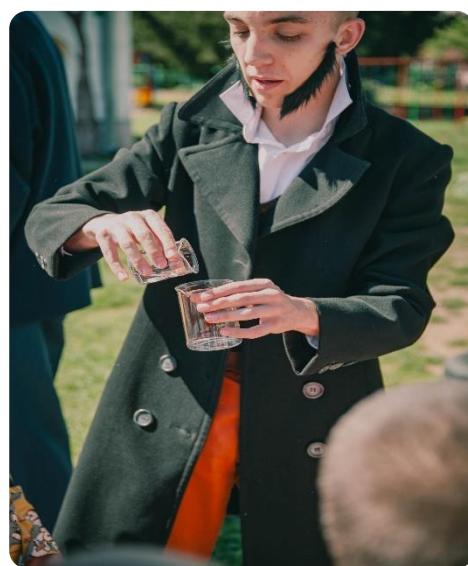

НАУЧНИ МАСКЕНБАЛ

Средњошколци су обрадовали најмлађе другаре приредивши им мали научни фестивал под маскама. Одлучили смо да ове године наше дружење не буде ослоњено само на огледе већ и на упознавање са различитим културама и њиховим ношњама, језицима и различитим периодима живота који су обележени великим именима из света науке као што су: Сима Лозанић, Драга Љочић, Јелисавета Начић, Јосиф Панчић, Милева Марић, Павле Савић, Михаило Пупин, Марија, Пјер и Ирина Кири, Никола Тесла, Роберт Кох, Алфред Нобел, Лиза Мајтнер, Соња Коваљевска, Никола Коперник, Амадео Авогадро, Хеди Ламар, Каролина Кершел, Исак Њутн, Барбара Маклинток, Александар Флеминг, као и прва лишка фармацеуткиња Савка Ристић. Малишани су уживали у огледима који су били прилагођени њиховом узрасту, а у вези са овим славним именима. Научни маскенбал је боп организован још једном на тргу, у бројнијем саставу. Професорке Јелена Тошанић и Драгана Смиљанић Милетић

2. ПОХОД „СТАЗАМА МИЛОВАНА ДАНОЈЛИЋА“

У походу „Стазама Милована Данојлића“ били су и наши ђаци каплари из одељења П-4 (економски техничари). Пешачило се путем којим је Милован Данојлић долазио до школе у Љигу, где је био ђак Државне реалне гимназије три године, а онда школовање наставио у Београду. Око 7 km пешачио је у једном правцу, кроз качерску долину и преко брда или обрнутим редом, у другом правцу, читајући у ходу књиге које је узимао у љишкој библиотеци.

Вишечасовна пешачка авантура, по сунцу и киши, почела је код Основне школе „Сава Керковић“, којој данас припада школа у Ивановцима, где је Милован Данојлић био ђак, преко библиотеке у центру Љига, која му је била важна одредница у дечаштву и којој се често враћао и у зрелим и позним годинама, а последњи пут 13. јула прошле године, до зграде у којој је био гимназијалац (сада СШ „Хиљаду триста каплара“), уз заустављања на тим важним местима песничког детињства и ране младости, које је походио на јави и кроз песничке слике и у прозним делима и деценијама касније, окончана је у школи у

Ивановцима, пошто су претходно били у порти љишке цркве, у дворишту Милованове родне куће, код цркве на Камаљу и месту вечног починка књижевника и академика.

И ђаци су успут читали књиге, по узору на младог Милована, а заправо цитате из Данојлићевих дела, припремљене у библиотеци његовог имена. „Књиге“ су биле копиране насловне стране читавог Данојлићевог опуса, а реч је о више од 70 књига прозе, поезије, есеја, песничких превода/препева.

За крај, стихови Данојлићеве

„Старинске песме“:

„Да коња ободем, да тамо одем
Не бих био више тужан и љут
Зове ме тај видик плав и воден
Али да коња ободем и одем
Не могу, јер не знам прави пут.“

3. ПОХОД „СТАЗАМА МИЛОВАНА ДАНОЈЛИЋА“

И ПОЋОСМО И РАДОВАСМО СЕ И СУСРЕТОСМО СЕ - НОВИ САД, ВАЉЕВО И ЉИГ; САБРА НАС МИЛОВАН ДАНОЈЛИЋ СВОЈОМ КУЋОМ, ЦРКВОМ, ШКОЛОМ И ПОЕЗИЈОМ!

НА ЛЕКУ СЕ НЕ ЗАХВАЉУЈЕ!

„Најбоље ми је у школи. Она ми је упориште и уточиште, једино место где сам заштићен од произвољности и грубости свакидашњице, где се могу потврђивати. Она је као голема и разноврсна књига, која се упорно и споро ишчитава – сваког дана по неколико редака, или по две-три странице – и где је пописано све што је људски род измислио, открио, створио и учинио. Знатан део онога, што се учи, чини се некористан, неупотребљив, без везе са животом. И то је, можда, главни

разлог због којег се у школи осећам тако добро: њена одвојеност од живота, дивна некорисност онога што се у њој учи! „Некорисност“ је прави лек од заморне сврсисходности којој се, код куће, у свакодневном животу, подвргава сваки корак.

У школи се одмарам од свих оних заморних послова и незавршених ситних обавеза, што се деци, на селу, намећу од часа кад се усправе на ноге! Ја знам да ме нису дали у гимназију зато да би ме поштедели тих досадних дужности, о не!, њихов је план сасвим други, али ето, у остваривању далекосежне замисли према којој бих, кад одрастем, добио неки невероватно лак, чист и добро плаћен посао, ја сам већ сад нашао своју тајну радосну рачуницу: добро ми је у школској клупи, уживам у учењу! У напетим пролећним преподневима, која зује као светлосне кошнице, душа се опија чистим значењима, уздиже се до врхунца смислености. Сваки школски предмет достојан је јаче или слабије пажње, сваком би се као живот могао посветити.

Напор, уложен у савлађивање градива, учвршћује моје самопоуздање и врло брзо се награђује. Радост, што је духу доноси разумевање узрока ствари, и њихових веза, праћена је поносом због добрих оцена, које се нижу у дневнику.“ Одломком из романа „Ослободиоци и издајници“ из 1997. године, за који је Милован Данојлић добио НИН-ову награду, сећамо се великог писца, ђака љишке Државне гимназије.

Данојлићевим стазама јуче су ишли ученици наше школе, ваљевски и новосадски гимназијалци, представници Наставничког удружења из Љига, библиотекари, љубитељи писане речи. Посетили су, ходећи стазама и богазима бранчићким и ивановачким, стару кућу Данојлића, цркву – Данојлићеву задужбину на Камалју, школу у којој је учио, уз освежење и ђаконије удружења жена „Златне руке“. Трећи поход „Стазама Милована Данојлића“ почео је посетом Библиотеци, дочеком учесника испред наше школе и одласком до љишке цркве, а био је у знаку МАРТА, МЕСЕЦА СРПСКОГ ЈЕЗИКА и на Светски дан поезије. А поезија која се читала, зна се, Данојлићева.

ИСТРАЖИВАЧКИ ЦЕНТАР

Ученица наше школе, Елена Даничић, примљена је у Истраживачки центар „Петница“ на зимски семинар на одсеку за хемију. Елена је провела седам дивних дана у Петници учећи, истражујући и дружећи се. Пошто је успела да истакне своје ангажовање и љубав према науци, позвана је и на летњи семинар у овај познати истраживачки центар. Желимо јој срећу у даљем откривању магичног света хемије. Елена је други разред гимназије, а проф. хемије и разредни старешина је Јелена Тошанић.

ДРУГИ СТРУЧНИ СКУП „СПРЕМИ СЕ ДА ГОВОРИШ“

Други стручни скуп Спреми се да говориш отворио је Хор србистике Филолошког факултета у Београду, распевано, разиграно, енергично. После је све било лако и у том духу Говорили су уважени професори с факултета о врсном методичару Миодрагу Павловићу, нашем Мики; колеге из Ваљева о својим примерима добре праксе; др Снежана Адамовић о Његошу, др Данијела Николић Ђорђевић о Андрићу, а ми смо посебно поносни на излагања наших професора и ученика: Драгана Смиљанић Милетић говорила је о чудесном свету физике, Јелена Тошанић нас уверила да је Љубав хемија, Катарина Живковић је представила први часопис на немачком језику, занимљивог и разноврсног садржаја и надаре модерно дизајнираног; на Еколошке изазове Љига скренула је пажњу Невена Ђурић, а Катарина

Марковић је представила наше младе предузетнике и њихов производ за хигијену тела „Један, два и сув“. У библиотерапији учествовала је Зорица Пејовић, заједно са библиотекарком Валентином Поповић. Скуп је на овај начин показао колико је методика важна и делотворна и животна у рукама посвећених наставника! Скуп се завршио како је и почео. Једна од чланица Златних руку, које су припремиле трпезу, читала нам је своју поезију.

Дан се заокружио као звезда!

Све је то својим зналачком руком водила колегиница Маријана Негованић Обрадовић, председница Организационог одбора Скупа.

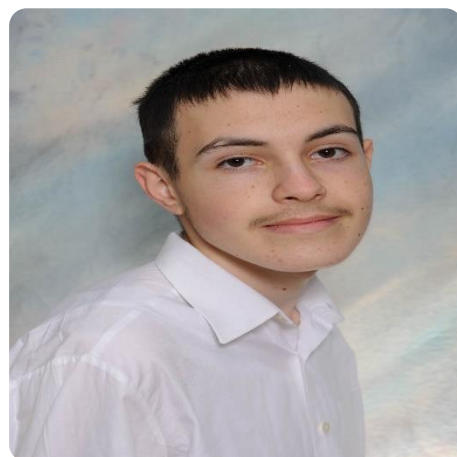
НАЈБОЉИ МАТУРАНТИ

Михаило Ивошевић,
гимназија IV1

Тамара Минић,
гимназија IV1

Сава Веселић,
гимназија IV1

Тијана Илић,
економски техничар IV2

Анђела Степановић,
кувар III2

МАТУРАНТИ - ГИМНАЗИЈАЛЦИ

Маја Ђукић, проф.

Валентина Матић

Михајло Ивошевић

Ирина Мијаиловић

Урош Тимотић

Неда Мијаиловић

Лука Пешић

Сава Веселић

Полако долази крај ђачког живота. У будућности не знамо шта нас чека, али сигурно је да иза нас остају незаборавни тренуци и дивне успомене. Када смо дошли у средњу школу, нико од нас није био свестан тога да управо у том тренутку започиње једно дивно поглавље које ће бити испуњено заједничким авантурама. Како је време пролазило, постајали смо нераздвојна дружина, која је била спремна да помогне свакоме и поштује све око себе. Иако смо се сви на почетку плашили професора, тај страх се временом претворио у поштовање. Они имају велики утицај на нас и чине овај период још лепшим јер нас уче правим вредностима и саветују нас како да храбро корачамо кроз живот и превазиђемо све изазове. Као и свуда, и међу нама је било несугласица, али су се оне брзо заборавиле. Кроз средњу школу смо одрасли. Изаћи ћемо из ње као зреле особе које храбро корачају у будућност. Никада нећемо заборавити наше школске клупе и дуге разговоре, смех, шапутање и понеку дремку на часу. Радовали смо се туђој срећи и доброј оцени, саучествовали у нечијој тузи.

Ускоро се ближи матура. Обузима нас еуфорија због матурске вечери. Заједно ћемо прославити крај средње школе из које ћемо, поред знања, понети много важније лекције, а то је да кроз живот треба да будемо добри и поштени. Свако ће од нас кренути својим путем, али заједничке успомене ће нас заувек повезивати.

Милица Паприка, IV1

Анђела Савчић

Ивана Станковић

Стефан Стијачић

Матија Мијаиловић

Лена Перлић

Анђела Матић

Анастасија Лазић

Слободан Марић

„Понекад, али само понекад, на часу наслоним главу на руку, а очи ми се саме склопе.”

„За четири школске године, седам пута сам дошла на време за први час.”

„Шта? Извините нисам чуо шта сте питали?”

„Шта ће сада бити? Мало шећера и воде да се смирим?”

„Како се ово каже на српском?”

„Увек негде на половини писменог задатка из српског језика

ми нестане инспирација за даље писање.”

„Неки професори након четири године нас и даље не разликују, а то уопште није тешко. Разлике су видљиве.”

Рокер у души побегао је уз Ваљева у Љиг да мало побегне од ваљевске монотоније.

Оцене из српског марширају 1,2,1,2. Битно је да се на крају увек завршило са 2.

„Владање ми није одлично, али изглед јесте.”

Умиљата, умиљата, умиљата. Дрска, дрска, дрска.

Некад успе -некад не успе. Битно је покушати преписати.

Наслађи сан- школски сан.

Један од мејлова сличне садржине : „Драга професорка,

Пре свега желим да Вам се извиним што Вас узнемиравам викедном и што Вам се јављам на овај начин. Имам једно питање, а Ви већ можете да наслутите шта ја желим. Желео бих да вас замолим да уколико постоји могућност не одговарам у понедељак, како смо се договорили, него у четвртак. Уколико бисте ми изашли у сусрет био бих вам захвалан.”

Неда Тадић

Ивана Вићентијевић

Тамара Минић

Сара Васиљевић

Дамјан Марковић

Ана Стефановић

Јована Вићентијевић

Милица Паприка

МАТУРАНТИ - ЕКОНОМСКИ ТЕХНИЧАРИ

Катарина Маринковић, проф.

Јована Симић

Нада Петровић

Катарина Живковић

Немања Спасојевић

„Знам да је помало наивно надати се да са неким можете да останете заувек пријатељи, али то ми некако звучи логично када неког знате од рођења.”

„Радите оно што волите и што мислите да је исправно. Не слушајте шта вам други причају.”

„Пронађите макар једну особу која ће вас искрено волети. То осећање нећете моћи нигде да купите.”

Милица Максимовић

Александар Лазић

„Волела бих да се овај свет промени, да се људи промене.”

„Морам признати да завидим онима који имају циљ и који знају шта хоће у животу. Волела бих да сам и ја упорна у остваривању онога што желим.”

„Живимо у једном модерном времену где се од људи очекује да буду способни за многе послове, али се, нажалост, њихово знање, рад и труд не цени довољно.”

Александра Ристивојевић

Стефан Сајић

„Огорчена сам. Свет је постао место по коме ходају људи са маскама на лицу, док је испод маске понор, празнина.”

„Не свиђа ми се што се толико инсистира на технолошком напретку цивилизације.”

Марија Степановић

Дејана Ускоковић

Милован Стојковић

Урош Ускоковић

Немања Јаковљевић

Мињајло Ивовић

Анђела Радосављевић

Ивана Данојлић

Ана Ђорђевић

Илија Даниловић

„Верујем у судбину и зато се водим тиме да ће нам се десити све што је суђено. Бог ће нас на неки начин удаљити од ствари које нису добре за нас, а усмерити на оне праве.“

„Ни срећа ни туга нису исте за сваког.“

„Да би се нешто променило није довољно само надати се да ће се нешто десити, већ треба на томе и радити.“

Селена Чоловић

Анђелија Алемпијевић

„Немају сви исте могућности, али свакоме се у животу пружи шанса за успех.“

„Нисам од оних који верују у судбину, али сигурно је да никад не знаш шта те чека.“

„Сви живимо под једном капом небеском, делимо исти ваздух и сва друга добра. Понекад ми се чини да живимо потпуно несвесни тога заједништва, спреге која нас, ма којим језиком причали или које религије били, непрекидно упућује једне на друге.“

Тијана Илић

Тамара Вујић

„Љубав је најлепша стварна овоме свету која треба да улепша наш свет.“

„Сви проблеми су решиви, али сваки од њих остави ожиљак.“

Николина Марковић

„Не плашим се неуспеха јер се из тога увек може извући нека поука.“

Сања Јанковић

Николија Благојевић

Тијана Митровић

Мина Радојевић

МАТУРАНТИ - КУВАРИ

Зорица Пејовић, проф.

Кристина Јеремић - Памтићу матурску екскурзију. Били смо у Италији. Верона, град љубави, Пиза, Венеција, Фиренца и Трст су градови који су ме заувек освојили.

Урош Томић - Римски војсковођа Марко Аурелије је рекао: „ Живот је онакав каквим га обликују човекове мисли.” Држим се тога.

Катарина Јеремић - „Ако ми живот крила скрати, и снег у оку почне да веје, знам, бар се нећу покајати што сам умео да се смејем”, Мирослав Мика Антић.

Кристина Марковић - У школи сам имала прилику да истражујем различите предмете и откријем своја интересовања. Кроз учешће у спортским такмичењима и волонтерским активностима, научила сам разне лекције о тимском раду и самопоуздању.

Предраг Радосављевић - Жеља за кувањем се појавила када сам имао осам година. Тада сам почео да учим како се обрађују намирнице. Прво што сам научио да спремам је хлеб, и онда и остале производе од теста.

Анастасија Марковић - Када се једна врата затворе, друга се отворе. Једно доба живота се завршава, а друго почиње. Будућност остаје онима који верују у лепоту својих снова.

Илија Павловић - Радовао сам се поласку у школу још од првог дана. Сматрам да свако дете треба да похађа редовану школу, да стекне ново друштво. Волео бих да ово време може да се понови, јер је то време без брига.

Ђорђе Петровић - Када сам уписао први разред средње школе, нисам ни слутио да ћу упознати особе са којима ћу стећи доста успомена. Било је свађа и препирки, али све то временом прође.

Марија Ђурић - „Жао ми је што се нисам дружила са свима од почетка школовања. Разумем да треба са свима да се смејем, причам, да проводимо време заједно. Били смо добра екипа.”

Анђела Марковић - Са једне стране је туга због одласка, због расанка са другарима, младалачком безбрижношћу, професорима, а са друге нада и очекивање боље, успешније и срећније будућности.

Александра Недић - Драго ми је што сам изабрала ову школу, а не неку другу. Свима бих је препоручила. Имала сам велики страх на почетку, али се испоставило да није био оправдан.

Маријана Петровић - Немој се превише бринути како ће све изгледати. Фокусирај се на упознавање нових људи у уживај у следећем кораку у будућности.

Урош Недељковић - Детињство је дуг и леп временски период одрастања. У том периоду учимо како да постанемо људи. Ништа не може избрисати незаборавне екскурзије, понеку свађу и несташлуке.

Лука Марковић - „Крећите одлучно управцу својих снова. Живите живот који сте замислили.”

Анђела Степановић - Драго ми је што познајем људе као што су моји другари. Хвала им што су увек били уз мене и хвала им што су ми улепшали део живота.

Стефан Ранковић - Кроз три године школовања за куvara, научио сам доста рецепата. Пробао сам нова јела и много их направио у школи и у ресторану. Нисам веровао да ћу успети.

Сања Благојевић - „Једини начин да успете је да радите оно што волите.”

Андријана Дмитривић - Свако од професора је имао свој метод да нас инспирише и олакша период одрастања. Свако креће својим путем, а школовање ћу памтити по добрим људима.

НАШИ МАТУРАНТИ

ГИМНАЗИЈА

ЕКОНОМСКИ ТЕХНИЧАР

КУВАРИ

ПОНОС ЉИГА

Селена и Немања скупа одела за матуру, заменили народном ношњом и освојили све медије у Србији!

ПОНОС ШКОЛЕ – НАШИ ДОКТОРИ НАУКА

Др Сава Миловановић

Сава Миловановић је доктор теолошких наука. Докторску дисертацију „Територија и национални идентитет као фактори канонске јурисдикције у руском богословљу XX века“ одбранио је на Богословском факултету у Београду. Сава је рођен 16. јануара 1994. у Београду од оца Предрага и мајке Зорице. Основну школу завршио је у Љигу, а у нашој школи био је Ђак генерације 2013.

године. На Православном богословском факултету Универзитета у Београду дипломирао је 2017, а мастер студије завршио је 2018. године. Исте године уписао је докторске студије из области канонског права под менторством професора др Растка Јовића, које је окончао одбраном дисертације.

ТАКМИЧЕЊА

НАШИ СПОРТИСТИ

Теодор Симић је ученик другог разреда гимназије. Освојио је друго место на Округном школском првенству у пливању, стил краул.

„Пре две године сам почео да се бавим пливањем. Првих годину дана сам тренирао у клубу ПК „Лајк“. Тај клуб је купила Црвена звезда тако да сада тренирам у том клубу. Тренирам сваки дан по два сата. Тренинзи су јаки, а такмичења су сваког месеца. Тренирам заједно са најбољим пиониром Србије и трећим најбољим кадетом Србије. Пре пливања сам се опробао и у ватерполу, фудбалу, одбојци, гимнастици, али сам на крају дошао до закључка да највише волим спортове у води. Желео бих да преко пливања одем у Америку и тамо завршим школовање.“

Илија Даниловић је ученик четврте године смера економски техничар који је показао завидне резултате у бацању кугле. Ове школске године заузео је четврто место на Међуокружном такмичењу ученика средњих школа у Сремској Митровици.

„Овим спортом сам се почео бавити у 6. разреду основне школе. Најпре сам тренирао сам, а након тога сам три године имао тренера. Тада сам живео у Црној Гори и тамо сам имао доста успеха и победа у такмичењима. Након пресељења у Србију направио сам паузу у такмичењу, али сам пре две-три године почео поново да се такмичим. Немам тренера, вежба сам кад имам времена, али и поред тога постижем запажене резултате на такмичењима са професионалцима. Планирам да се једног дана озбиљније посветим овоме, јер изгледа да имам талента за овај спорт. Волео бих да једнога дана постанем познато име у овом спорту.“

Дисциплина: БАЦАЊЕ КУГЛЕ 6kg

Пол: М

Место	Име такмичара	Школа	Место	Резултат
1.	Немања Маричић	Гим. „С.Пузић“	Рума	12.93
2.	Михајло Пејовски	7. Гимназија	Београд	12.12
3.	Лазар Цвејић	ЕШ „С.Милановић“	Шабац	11.35
4.	Илија Даниловић	СШ „1300 каплара“	Љиг	11.08
5.	Михајло Спасојевић	6. Гимназија	Београд	10.56
6.	Милош Бајић	Мит. Гимназија	Ср. Митровица	10.22

КРОС

У ЗДРАВОМ ТЕЛУ ЗДРАВ ДУХ

Ученици наше школе учествовали су на кросу РТС-а „Кроз Србију“. Од 154 ученика, најбржи учесници су:

први разред : дечаци -Гаврило Велимировић, 1-5; девојчице- Марија Марковић, 1-2

други разред : дечаци -Божидар Марковић, 2-5; девојчице- Мина Марковић, 2-5

трећи разред : дечаци -Александар Пантелић ,3-4; девојчице Јасмина Ђукнић, 3-5

четврти разред : дечаци- Александар Лазић, 4-2; девојчице-Селена Чоловић, 4-2

НАЦИОНАЛНО ТАКМИЧЕЊЕ УЧЕНИЧКИХ КОМПАНИЈА

Међу 20 екипа које су се пласирале на Национално такмичење ученичких компанија у Београду од 19. до 21. маја, је и ученичка компанија наше школе „Teen Needs“, основана у децембру прошле године. Њени чланови су: Ивана Радовановић, Матија Маринковић, Анита Павловић, Јелена Јевтић, ученици друге године економског смера и професор-ментор Катарина Марковић. На регионалном такмичењу у Крагујевцу наша компанија је представила свој рад кроз производ за чишћење тела „Eins Zwei & Dry“. Идеја за овакав производ јавила се као последица свакодневних дискусија тинејџера о томе како немају увек згодну прилику да се побрину о својој хигијени.

Симболичан превод назива производа „Један, два и сув“ управо говори о једноставности коришћења производа. Наиме, наш производ се састоји од течности и рукавице. Рукавица служи да се на њену једну страну нанесе течност и очисти део тела (пазух), а другом страном да се обрише тј. осуши. Течност у себи садржи дестиловану воду, алкохол, глицерол и етерично уље. Сваки састојак има своју намену:

Вода – чисти

Алкохол – дензификује

Глицерол – спречава дехидратацију

Етерично уље-пружа мирис

ОКРУЖНО ТАКМИЧЕЊЕ ИЗ СРПСКОГ ЈЕЗИКА И КУЛТУРЕ

Богдан Марић, ученик првог разреда гимназије, освојио је прво место, са максималних 20 поена, на Окружном такмичењу из српског језика и језичке културе, одржаном 6. априла у Медицинској школи у Ваљевоу и обезбедио пут у Тршић на Републичко такмичење, 26. маја.

У Ваљевоу су биле и Тијана Поповић, Богданова другарица из одељења, као и Милица Михајиловић, други разред гимназије.

Уз честитке Богдану и ментору, проф. Зорици Пејовић, информација да је он освојио друго место на Књижевној олимпијади, одржаној 17. марта у Ваљевској гимназији и само поен га је делио од републичког нивоа.

ТУРНИР МЛАДИХ ФИЗИЧАРА

Елена Даничић, ученица II-5, учествовала је на Дописним такмичењу „Турнир младих физичара“, организованом од 2. октобра до 19. новембра. Описивала је феномен који се назива „Трик са лењиром“. Прошла је даље и била је на припремама у јануару 2024. на Физичком факултету у Београду и Институту за физику. Ово такмичење има међународни карактер, а у Србији га организује Удружење младих физичара „Спинор“ у сарадњи са Друштвом физичара Србије.

Другови из одељења су јој помогли да сними оглед и среди снимке.

Професорка физике је Драгана Смиљанић Милетић.

РЕПУБЛИЧКО ТАКМИЧЕЊЕ ИЗ ЕНГЛЕСКОГ ЈЕЗИКА

Ученици треће године гимназије, заједно са ментором и разредним старешином Урошем Тошанићем, учествовали су 24. априла на Републичком такмичењу из енглеског језика на Универзитету Сингидунум. „Прича из наше школе која инспирише" односила се на јубилеј Школе, 60 година постојања, обележен низом програма у мају прошле године.

У конкуренцији 25 школа из целе Србије, освојена је престижна прва награда - путовање у Будимпешту у мају. Наши победници гимназијалци су: Невена Каргановић, Калина Обрадовић, Милица Тришић и Вукашин Фатић.

Честитамо ученицима и проф. Урошу!

ОПШТИНСКА СМОТРА РЕЦИТАТОРА

У уторак, 16. априла, одржана је Општинска смотре рецитатора у љишкој библиотеци.

Из наше школе такмичили су се следећи ученици: Јована ПАВЛОВИЋ - 3/5, песма „Перика", Дејан Алексић; Јасмина ЂУКНИЋ - 3/5, „Предосећање", Десанка Максимовић; Милица МИХАЈЛОВИЋ-2/5, „Живети данас и увек", Витомирка Требовац;; Кристина ЋИРЈАНИЋ-2/5, „Шљивик", Јелена Анђеловска; Милица РАДИСАВЉЕВИЋ- 2/5, „Порука у боци", Владана Перлић; Мина МАРКОВИЋ- 2/5, „Права љубав", Марко Милошевић. Свима је ментор проф. Зорица Пејовић.

За Окружну смотру у Мионици, жири у саставу: Урош Тошанић (професор школе), Славица Јањић и Јелена Матијевић, одабрао је наше ученице Милицу Михајловић, Милицу Радисављевић и Јовану Павловић.

ДЕШАВАЊА У ШКОЛИ

ТО СУ ОНИ - БУДУЋИ КАПЛАРИ

Имали смо задовољство да угостимо наше најмлађе другаре. Посетила нас је старија група ПУ „Каја“ са својим васпитачицама. Дочекала их је наша директорка, испричала им је о значају имена које наша школа поносно носи. Видели су нашу библиотеку, зборницу, потом уживали у огледима које су извели ученици треће године гимназије у кабинету хемије, а напослетку су их почастили наши вредни ђаци, будући кувари. Они су нама даровали пано, са својим цртежима, који ће красити нашу школу, како бисмо се присетили свог најранијег детињства кад и они постану КАПЛАРИ једног дана.

САЈАМ КЊИГА

Живеле књиге!

Сајам књига у Београду ове године одржан је по 66. пут. Ми смо га посетили на Школски дан, 26. октобра.

То је манифестација која окупља љубитеље књига различитих годишта, професија, образовања. Поред познатих књижевника, можете ту срести глумце, политичаре, спортисте, обичне људе који се са ранчевима или коферима гурају кроз масу људи у потрази за својим омиљеним делима. Стрпљиво смо чекали да се рашчисти гужва испред појединих штандова не бисмо ли и ми нашли оно по шта смо дошли. Гурање, врућина, вишесатно ходање нам се исплатило. Изашли смо са Сајма уморни физички, али духовно испуњени.

ШКОЛА ДА, ДРОГА НЕ

У школи је одржано предавање на теме „Школа да, дрога не“ и „ХПВ имунизација“ од стране лекара и психолога из ваљевског Завода за јавно здравље. На ове теме и професори редовно скрећу пажњу, али смо имали прилику да чујемо важне информације и од стручних лица.

ОБЕЛЕЖАВАЊЕ СВЕТСКОГ ДАНА ПРВЕ ПОМОЋИ

Поводом обележавања Светског дана прве помоћи, и ове године угостили смо волонтере Црвеног крста из Љига. Ученици су могли видети и научити како се помаже особи у свесном и несвесном стању, како се пружа вештачко дисање и како да се понашају и реагују у случају повреда или опекотина. Хвала нашим волонтерима и ђацима, који су слушали и активно учествовали у овој радионици.

БЕЗБЕДНОСТ У САОБРАЋАЈУ

У нашој школи одржано је предавање матурантима на тему безбедности у саобраћају, као и опште безбедности. Матурантима је указано на нежељене последице до којих могу довести алкохол, употреба психоактивних супстанци, као и непоштовање правила у саобраћају приликом управљања возилом. Предавачи су били Слађан Јовић, капетан полиције и помоћник командира саобраћајне полиције у Љигу и Игор Фатић, поручник полиције и помоћник командира полицијске станице у Љигу.

ЈЕЗИЧКА ВРТЕШКА: НАОШТРИ СЕ ДА ВИДИШ

Данијела Ковачевић Микић, Сања Перовановић и Верица Костић из Удружења „Чувари дела Вука Караџића“ из Чачка, посетиле су нашу школу и реализовале вишечасовну обуку за професоре и стручне сараднике несрбисте, односно, оне који не предају српски језик и књижевност. Данијела Ковачевић Микић, просветни саветник, аутор је обуке Удружења под називом „Унапређивање језичке компетенције наставника (1. део) - Познавање и примена правописне норме“, а стручни консултанти су проф. др Виктор Савић (Институт за српски језик САНУ) и проф. др Исидора Бјелаковић (Матица српска). Иначе, обуку подржава Вукова задужбина из Београда, којом управља проф. др Бошко Сувајџић.

Данијела Ковачевић Микић је водила ову интерактивну правописну обуку, која има одобрење министра просвете и статус обуке од јавног интереса. Четири занимљиве правописне радионице осмислиле су педагошки саветник Сања Перовановић, проф. српског језика и Верица Костић, докторанд на Филолошком факултету а имале су за циљ да покажу шта су професори усвојили; вратиле су их у школске дане, на часове историје, географије, математике, хемије ..., кроз призму правописа и језика, заједништва и игре. Обука је имала сврху богаћења језичке културе наставника, и језичке културе ученика.

ЂАКОНИЈЕ НАШИХ УЧЕНИКА

Дан општине Љиг, 3. децембар, свечано је обележен у сали ОШ "Сава Керковић".

Наши ученици су за госте припремили различите мрсне ђаконије, укусне и лепо декорисане. Још једном су на најбољи начин представили школу, користећи знања и вештине научене на часовима практичне наставе.

ПОСЛОВНИ ИЗАЗОВ

Први у низу регионални Пословни изазов успешно одржан 4. октобра у Чачку, окупио је 106 ученика из 28 средњих школа и 20 градова из региона југозападне Србије. 22 тима предано су радила на проналаску решења за изазов који је постављен пред њих, а то је „Како мотивисати младу особу да остане у свом месту рођења и како да се смањи одлазак младих из земље“.

„Пословни изазов“ није само такмичење, већ и јединствена прилика да ученици развијају предузетничке и комуникацијске вештине, вештину јавног наступа, неговање тимског духа као и стицање великог броја нових познанстава, од којих нека прерасту у права пријатељства.

Нашу школу ове године представљали су следећи ученици: Андријана Нерић, 3-5; Миливоје Патрић, 3-4; Милица Михајиловић, 2-5; Богдан Марић, 1-5. Свако је у свом тиму дао свој максимум у области коју највише познаје. Као и сваке године повратак кући је резервисан за жучну расправу, која се увек заврши реченицом: „Једва чекамо следећу годину и ново такмичење.“

Професорка Катарина Марковић

ХЕМИЧАРЕЊЕ У ВРТИЋУ

За време дечије недеље наши ђаци каплари су најмлађе другаре обрадовали низом експеримената из хемије, на њиховом терену у дворишту вртића „Каја“. Малишани су уживали, али у истој мери и наши средњошколци. Призвали си Духа из боце, направили љигавца, играли се магичним блатом, стварали дугу у млеку, направили хемијског камелеона, писали тајне хемијске поруке... Ђаци каплари су правили магију, деца уживала помажући им, а међу њима је можда неки будући научник. Средњошколци су им даровали дипломе и сваком од њих направили отисак прста да би сачували успомену на данашњи дан.

ПУТОВАЊА - ПОСЕТЕ

ИТАЛИЈА

Коначно је стигао 27.април. Тог дана рано ујутру кренули смо пут Италије, на нашу последњу заједничку екскурзију. Да бисмо дошли до Италије прошли смо кроз Хрватску и Словенију. Посебно су нас одушевиле природне лепоте Словеније, чија су нас тамнозелена брда оставила без даха. Вожња је била дуга и напорна. Тек након 13 сати пута смо стигли у наш први хотел, који се налазио у одмаралишту Лидо ди Јесоло. На први поглед хотел је деловао савршено и налазио се на свега пар минута хода од плаже.

Са терасе хотела пружа се невероватан поглед на море, које се у даљини спаја са плавим небом. Тамо смо провели две незаборавне ноћи, које су биле пуне смеха и забаве. Другог дана смо из Лидо бродом кренули за Венецију. Тамо смо се шетали уским улицама, које су препуне радњи са сувенирима, малим пицеријама и посластичарницама. Град изгледа као велики лавиринт, због чега смо имали утисак да се стално вртимо у круг, јер свака улица личи на претходну. Прво смо отишли до моста Ријалто, са којег се пружа незабораван поглед. Одатле смо опет уским улицама стигли до импозантног

Трга светог Марка, на ком се налази истоимена црква, саграђена у византијском и готском стилу. Након обиласка трга и слободног времена, када смо испробали њихове чувене пице и пасте, бродом смо се вратили до хотела у коме смо остали још једно вече. Сутрадан смо се поздравили са прелепим градићем Јесолом и упутили се ка Верони, граду љубави. У њему се десила једна од најлепших и најтрагичнијих љубавних прича у историји, прича о Ромеу и Јулији. Видели смо кућу за коју се верује да је била Јулијин дом. Након тога смо отишли до трга Ебра, где се налази споменик лава са крилима. Сазнали смо да је тај лав заправо симбол Венеције и да су Венецијанци у прошлости градили тај споменик у сваком граду који су освојили. Затим смо продужили до трга Бра, где се налази Арена Верона, која веома личи на Колосеум у Риму, само је мања од њега. Након данаведеног у Верони, кренули смо ка другом хотелу који је био у Монтекатинију. Успут смо свратили до њиховог тржног центра, који личи на неки мали град кроз који протиче мала река и који је чист и сређен, као и остатак њихове државе. Помало подсећа на неки цртани филм, са шареним кућицама и дрвеним мостовима. Следећег дана чекао нас је обилазак два величанствена града у Тоскани, Пизе и Фиренце. Прво смо отишли у Пизу, град који се налази на реци Арно и који је напознатији по чувеном Кривом торњу. Сазнали смо и да се торањ искривио због његове тежине и веома меког тла, али је упркос томе успео да преживи многе земљотресе. После кратког задржавања кренули смо ка Фиренци, граду који се налази у самом срцу Тоскане. То је град са импресивном архитектуром и прелепим, велелепним грађевинама, које вас враћају у прошлост својим изгледом. Видели смо чувену цркву Санта Марија Новелу, затим палату Векио испред које се налази и копија Микеланђеловог Давида и наравно мост Понте Векио, по коме је Фиренца препознатљива. Град је огроман и улице су такве да којом год да кренете можете да погрешите правац, па чак и неки грађани Фиренце вам не могу рећи тачан пут до места на које сте пошли. Чак и поред умора и неиспаваности, Фиренца нас је све освојила због њених предивних улица и грађевина. Последњег, петог дана, одмах након доручка смо кренули нашим кућама. У повратку нам је остао још један град који је требало обићи, а то је био Трст. Предиван град на обали мора, са обојеним кућама које се налазе на брду изнад луке, нас је све одушевио. Било нам је жао што нисмо могли дуже да се задржимо у том граду, зато што је то град са дивном историјом и културом. При нашем кратком боравку имали смо прилику да видимо Цркву Светог Спиридона, коју су још давне 1751. почели да граде Срби и Грци. Овај град је веома значајан за Србе, јер је тамо некада живео велики број српских трговаца. Верујем да ће свима остати у сећању и да ћемо га сви једног дана поново посетити.

Иако смо били јако уморни и једва смо чекали да стигнемо до Љига, свима нам је било жао што напуштамо земљу као што је Италија. То је земља прелепе архитектуре, велелепних грађевина, која има значајну и дугу историју. Тих пет дана у Италији су били јако напорни зато што смо стално журили негде да бисмо стигли све видимо и обиђемо. Али и поред тога, верујем да би свако од нас поновио ову екскурзију, не само због лепоте државе и обилажења знаменитости, већ и због дружења које смо тамо имали. За све нас ово је било једно дивно искуство, које ћемо заувек памтити, и сигурна сам да ћемо се сви једног дана опет вратити у ову земљу и још више истражити све њене скривене бисере.

Тамара Минић, IV1

ТРЕБИЊЕ

Требиње, Требиње, загрли ме

“Требиње је дивно. Ноћи, кад су ведре, и Требишњица у ноћи са сликама јабланова у њеном стаклу, изгледају као мистичне слике из Берлина.” Тако је говорио Јован Дучић о свом Требињу, граду у ком је рођен и у ком данас почива његово тело.

Ученици наше школе једног сунчаног, априлског јутра упутили су се у град који се ушушкао испод планине Леотар, на ободу Требињског поља, у долини реке Требишњице, град који је волео и на разне начине улепшао песник Јован Дучић. Град сунца, вина и платана - Требиње. Након неколико сати путовања пут нас је довео у Вишеград, место које је прославио нобеловац Иво Андрић својим делом „На Дрини ћуприја”. Шетњу кроз

Андрић-град употпунио је водич који је говорио о историји града, браћи Соколовић и многим другим занимљивостима. Након обиласка моста Мехмеда паше Соколовића, споменика посвећеном Његошу и Цркве Светог цара Лазара дошли смо до Националног парка „Сутјеска” у ком се налази последња прашума у Европи. Уз жубора реке Сутјеске, савладали смо преко двеста степеника како бисмо дошли до споменика посвећеном јунацима из Другог светског рата. Поглед који се пружа на Долину хероја и планине које је окружују је изванредан. Тако одушевљени и опчињени зеленилом и природом као из бајке, наставили смо путовање ка Требињу. Сутрадан нас је срце вукло ка брду Црквина и Херцеговачкој Грачаници, манастиру који је саграђен по жељи Јована Дучића. Наиме, пре своје смрти у тестаменту записао је да би, када дође час, желео да се његов земни прах пренесе у родну Херцеговину и сахрани на неком утврђењу „повише Требиња”. Међутим, из поштовања према великом Његошу није желео да то место буде више од Ловћена. Тај манастир данас носи име Херцеговачка Грачаница, зато што је грађен по узору на косовску Грачаницу, задужбину краља Милутина. Под јаким утиском које смо понели из Херцеговачке Грачанице, обишли смо манастир Тврдош. Манастир датира још из четвртог века, као задужбина цара Константина. Ту се Свети Василије Острошки замонашио, ушао као дечак Стојан, а изашао као монах. Стари град представља прави драгуљ Херцеговине. Уске кривудава улице стварају лавиринт кроз који можете шетати и истраживати сваки кутак. Мале камене куће украшене су разнобојним цвећем што их чини још шармантнијим. Требињци су познати по својој љубазности према посетиоцима. Топли и срдачни осмеси дочекаће сваког ко дође у овај очаравајући град. Једна од најпознатијих атракција Старог града је и Анђелкина капија из, многима омиљене, серије „Рањени орао”. Наша авантура завршила се на Тргу платана, где је, по легенди, један отац у част своје преминуле ћерке посадио шеснаест платана за њених шеснаест година.

Заједно смо провели три незаборавна дана. Дружили смо се, шалили, истраживали и

много штошта научили. Пријатељства која се стекну на екскурзији никада се не могу отргнути из наших мисли и отићи у заборав, она имају посебну вредност. Зато смо у мислима већ на неком новом заједничком путовању где ћемо створити нове успомене.

Милица Михајловић, П15

ДРАГУЉИ ПРОШЛОСТИ

ТРЕБИЊЕ – ПОЧИТЕЉ – НЕУМ – ВИШЕГРАД

(НУЉ од 14. 9. до 17. 9. 2023)

Из личног угла.

Цртице.

Пут је одабрао нас. Звук. Видим звук и чујем мирис. Дешава се. Синестезија, кажу, и лепа је.

Како бива град без воде? Вода је све. И шум, и беласање, жубор и жамор, хук и јаук.

Живот.

Требиње има Требишњицу, врбе, кестенове, смокве, маслину, платане... Не, најпре платане. Шеснаест. Дучић има Леутар или обрнуто. Требиње има и Јутра са Леутара и Дучићеве вечери поезије, Златни платан и Грачаницу.

Почитељ. Гавранкапетановић. Камен.

Настасијевић. Спој звука и знака. Лепо

видим. Пише Андрић На камену у Почитељу, али овде ја чујем, послушкујем Селимовића, ближи ми је... одувек.

Почитељ је одиста драгуљ прошлости, мада ми се та реч драгуљ уопште не допада. Зашто? Звук. Љ ми овде смета.

Кад угледам **водопад Кравица**, задивљена сам па кажем: Плискавица! Не, више их је, Плискавице... Погрешно је само име. И изгледа као парче раја. И чуди ме што они што се купају нису голи.

А на дрвеном пристаништу резервата природе **Хутово благо**, таласање и шум ветра, треперење и шуштање сребрних листова врба, повијање трске, неми локвањи у мочвари преда мнош и чамац који ме чека, призваше ми атмосферу романа Зилахија, сећање на рану младост, мајку... или је то пре Тургењев?! Осетих на трен својеврсно усхићење „магичног реализма“.

Неум ми се свидео због имена и мора. И смираја сунца на морским таласима.

У **Вишеграду** је ћуприја и бели камени Ахудрићград. Његош и Тесла. И чипку Карлових вари спазих. Али овог пута ужурбано је и бучно у Андрићграду... натпевавају се женске и мушке певачке групе у изворном певању, шарени се српска ношња. Сабор је. На тераси хотела Вишеград, они из Републике Српске поздрављају песмом оне из Србије и Црне Горе... па отпоздрави... А песме о Његошу, краљу Николи, његовим кћерима, лепоти завичаја... Празник заставе и српског јединства!

И понело нас. Запевасмо, заиграсмо, запљескасмо... И засузиже очи... И кликнуше усне... И смејасмо се.

У повратку српска песма Јаничар што Цуне својом емоцијом и непоновљивим гласом пронесе, за Мехмед-пашу Соколовића, за Бајицу Ненадића што поста Мехмед Високи и што дизаше задужбине, градећи мостове, цамије и цркве, и чесме.

И написмо се живе воде на овом путу што нас изабра.

Биљана Јовановић, проф.

ОСМОМАРТОВСКИ ПУТ

Кад обујеш ципеле скитаљке: Плитвичка језера, Задар, Сплит, Шибеник, Трогир, Салона, Омиш и све то завртиш Врелом Босне! Осмомартовски!

ПОЗОРИШТЕ

Мартовско топло сунце намамило нас је у велики град, на Трг републике, некада зван Позоришни трг. Чувена тријада културних здања топло и поносито дочекује нове посетиоце: Споменик кнеза Михаила, Народни музеј и Народно позориште. Места где сусрећемо прошлост, али ће наши

ученици ту сусрести своју будућност, своје студентске дане, изградити нове успомене, пријатељства и састанке. Ванвременско здање позоришта и даље делује несвакидашње, чудесно и фантастично. Скупили смо се испред позоришта, очекујући забаву, али и поуку, како нас је Стерија учио. Ушли смо бојажљиво, тражећи своје почасно место, због чега ћемо те вечери бити посебни.

Народно позориште основано је 1868. године, али у садашњу зграду, уселило се 1869. године. Прва представа била је 22. новембра 1868. „Ђурађ Бранковић“, Караља Оберњака. Тај датум се слави као Дан позоришта. Захваљујући мецени, Михаилу Обреновићу, садашња зграда је подигнута на државном земљишту, код Стамбол капије. Сматра се да су делови порушени Стамбол капије уграђени у темеље позоришног здања. Репрезентативна грађевина има сличности у изгледу са чувеним миланским позориштем la Scala, које је саграђено 20-ак година раније. Први управник био је Јован Ђорђевић. Здање је рађено по пројекту архитекте Александра Бугарског. Прва представа у новој згради била је „Посмртна слава кнеза Михаила“. Ентеријер је урађен на основу италијанских модела који су истицали удобност и уређење гледалишта. Краљевска ложа је украшена драперијама, круном и престолом набављеним у бечким уметничким радионицама. Таванице су обложене раскошним типсаним украсима са позлатом. Свечаној атмосфери доприноси и „лустер са стотину свећа“. Стална потреба за улепшавањем позоришта уносила је барокна осликавања на таваници чије су класичне античке теме славиле позориште као храм уметности. Одолевајући историјским догађајима, бомбардовању 1941, разним реконструкцијама и обновама, Народно позориште је утврђено за културно добро од великог значаја, 1983. године.

Представу „Ожалошћена породица“, чувеног комедиографа Бранислава Нушића, погледали смо на Великој сцени. У режији Јагоша Марковића оживеле су људске мане, користољубље, страхови и понижења, превртљивост и лицемерје. „Иза црнине“ ликова осетило се меко срце које нам је измамило осмехе у току представе. Гледајућу представу укључили смо се у манифестацију „Март-месец српског језика“.

НАША ПОЗОРИШНА СЕЗОНА

„Веома ми је драго позориште. Ако имам само копејку у џепу, увек идем тамо. Већина мојих колега званичника су необразовани и никада не улазе у позориште уколико им неко не баци бесплатне карте на главу.“

Н. В. Гогољ

- Вече мјузикла на Теразијама, Позориште на Теразијама
- „Тре сореле“, Звездара театар
- „Балкански шпијун“, Народно позориште
- „Отац“, Атеље 212
- „39 степеника“, Бошко Буха
- „Жене на ивици нервног слома“, Позориште на Теразијама
- „Бокешки Д мол“, Бошко Буха
- „Ожалошћена породица“ Народно позориште
- „Cabares, cabarei“, Позориште Славија
- Очеви и оци, Народно позориште
- „Пераћемо се још“, Позориште Славија

ПРЕПОРУКЕ

ЧИТАЊЕ ЈЕ УВЕК У МОДИ

И у кризи читања увек има заљубљеника у писану реч. Ученице четврте године вам препоручују да прочитате нека од ових дела.

1. Александар Дима: „Гроф Монте Кристо” - Књига о освети, мржњи, љубави и правди. Едмонд Дантес постаје жртва ривала који желе његов новац и његову драгу. Лажно оптужен за издају постаје заточеник злогласног затвора. Узбудљива прича тек следи...
2. Џозеф Марфи: „Моћ подвести” - Зашто сви људи нису исти? Неки су срећни, неки тужни. Неко лако постиже успехе, неко не. Где се налазе одговори на ова питања?
3. Хедер Морис: „Тетоважер из Аушвица” - роман о љубави и пожртвовању. Године 1942, Лали Соколов бива депортиран у Аушвиц. Тамо је добио задатак да тетовира бројеве на рукама других затвореника. У реду за тетовирање стоји уплашена девојка. То је била љубав на први поглед.
4. Данко Поповић: „Књига о Милутину” - Роман прати историју Србије од Сарајевског атентата до послератног периода. Главни јунак је Милутин, који отвара питања о смислу рата и живота.
5. Ђорђе Балашевић: „Један од оних живота” - Јесен је 1991, период мобилизације, шверца, рата. Главни јунак Петраш евоцира успомене на свој младачки живот у таквим околностима.
6. Ернест Хемингвеј: „Збогом оружје” - Полуаутобиографски роман у првом лицу. Описује доживљаје Фредерика Хенрија који као добровољац учествује у италијанској војсци за време Првог светског рата. Бави се проблемима рата, смрти, храбрости, љубави.
7. Фредерик Бекман: „Човек по имену Уве” - „Бекманова ведрa прича о огорченом старом комшији уједно је и веома промишљено истраживање о томе како нечији живот може имати снажан утицај на безброј других.” Booklist
8. Јован Јањић: „Будимо људи- живот и реч патријарха Павла” - У књизи је потпун живопис поглавара Српске православне цркве.
9. Џорџ Орвел: „Животињска фарма” - алегија људског друштва и борбе за слободу
10. Гијом Мусо: „Зато што те волим” - Дирљива људска прича о девојчици која нестаје у једном тржном центру. Појављује се 5 година касније на истом месту. Где је она провела све ово време?

ФИЛМОВИ И СЕРИЈЕ ЗА СВЕ ГЕНЕРАЦИЈЕ

1. *Babylon Berlin* (2017 – 2025) - "Вавилон Берлин" је немачка телевизијска серија смештена у Вајмарску Републику крајем 1920-их. Прати Герсона Рага, детектива из Келна, који долази у Берлин да истражује мрежу корупције, кријумчарења дроге и политичких интрига. Серија нуди живописни приказ берлинског друштва тог периода, комбинујући криминалистичку причу са историјском позадином. Заснована је на романима Волкера Кучера и позната је по високом продукцијском квалитету и пажњи према историјским детаљима.

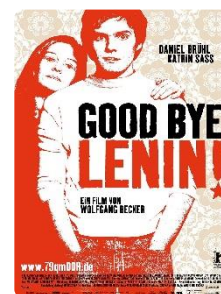
2. *Biohackers* (2020-2021) - "Biohackers" је немачка телевизијска серија која прати студенткињу медицине Миа Акерлунд. Радња серије се дешава у савременом универзитетском окружењу где Миа покушава да открије истину иза трагичног догађаја у својој прошлости. Њено истраживање је води у свет биохакинга, где се експериментише са људском ДНК и новим технологијама. Серија комбинује елементе научне фантастике, трилера и драме, истражујући етичке дилеме и потенцијале савремене науке.

3. *Totenfrau* (2022) - на енглеском "Woman of the Dead" је аустријска телевизијска серија заснована на истоименом роману Бернхарда Ајхнера. Прича прати Бруну, предузетницу погребног предузећа у малом планинском месту, која након трагичне смрти свог мужа почиње да истражује и открива мрачне тајне своје заједнице. Док тражи правду за његову смрт, суочава се са бројним опасностима и мора да превазиђе личне и моралне дилеме.

4. *Kleo* (2022) - "Клео" је немачка телевизијска серија која прати причу Клео Шнајдер, талентоване агенткиње тајне службе из Источне Немачке. Радња серије се дешава након пада Берлинског зида, када Клео открива да је издата од стране својих надређених и затворена под лажним оптужбама. Након изласка из затвора, креће у осветничку мисију како би пронашла и казнила оне који су је издали. Серија комбинује елементе шпијунског трилера, акције и драме, приказујући како се Клео носи са опасностима и изазовима у свету пуном интрига и завера.

5. *Good Bye Lenin!* (2003) - немачки филм у режији Волфганга Бекера. Радња се одвија у Источном Берлину и прати младог човека, Алекса Кернера, чија мајка пада у кому након срчаног удара и буди се осам месеци касније, у време када се Берлински зид срушио и Источна Немачка више не постоји. Да би је заштитио од стреса који би могао да угрози њено здравље, Алекс се упушта у сложену и често комичну операцију одржавања илузије да се ништа није променило и да социјалистичка Немачка још увек постоји. Филм је хваљен због свог хумора, емотивне дубине и критичког осврта на политичке и друштвене промене.

ИЗ НАШЕГ ЧАСОПИСА НА НЕМАЧКОМ ЈЕЗИКУ

Die Mittelschule "1300 kaplara" befindet sich in Ljig, einem kleinen Ort im Herzen von Šumadija. Sie bildet Schülerinnen und Schüler in den Bereichen Gymnasium, Wirtschaft und Maschinenbau sowie angehende Köche und Kellner aus.

Das Lehrpersonal bemüht sich, den Schülern eine breite theoretische und praktische Ausbildung zu bieten. Darüber hinaus organisieren Schüler und Lehrer verschiedene kulturelle Veranstaltungen. Sportwettkämpfe sind immer aktuell und Schulfeste sind Ereignisse, die wir gerne besuchen.

JUGENDJOURNAL

У септембру школске 2023/2024. године, у Средњој школи „1300 каплара“ у Љигу, основана је новинарска секција. Ученици прве, друге и четврте године гимназије уређују часопис на немачком језику под називом Jugendjournal. До сада су објављена два броја овог часописа за младе: у децембру 2023. и јуну 2024. године. Професорка немачког језика, Катарина Живковић, вредно ради са ученицима који уживају у писању и учењу немачког језика на ова начин. Циљ часописа је да пробуди љубав према писаној речи и овом страном језику.

Текстови покривају разнолике теме везане за актуелности у нашој Школи, као и информације из немачке културе и шире. Они могу послужити као штиво за читање на настави, а неки садрже и питања за разумевање, омогућавајући ученицима да провере своје знање.

Новинарска секција ће наставити са радом и наредне школске године, па, стога, позивамо све заинтересоване ученике да нам се придруже и истраже радост писања и учења кроз овај креативни процес. Заједно можемо створити нешто посебно и трајно, остављајући свој траг међу ђацима капларима.

ДВЕ СТРАНИЦЕ ИЗ ЧАСОПИСА „JUGENDJOURNAL“

UNSER JUBILÄUM IM MAI

Die Mittelschule "1300 kaplara" hat im Mai 2023 ihr sechzigstes Jubiläum gefeiert. Unsere Schülerinnen und Schüler haben zusammen mit ihren Lehrern ein reichhaltiges Programm vorbereitet. Bei der Veranstaltung "Sprachfestival" haben alle die Theaterszenen aus berühmten Filmen und Serien genossen. Die Modenschau war wunderbar gestaltet und zeigte zunächst Kostüme aus den zwanziger und dreißiger Jahren des letzten Jahrhunderts.

Junge Wissenschaftler führten faszinierende Experimente auf dem Stadtplatz durch, und die Köche bereiteten die köstlichsten Spezialitäten zu. Unsere Kolleginnen und Kollegen nahmen auch an einer dramatischen Darbietung teil, für die das Drehbuch von der Schulleiterin geschrieben wurde. Der Geist vergangener Zeiten hat die Atmosphäre geprägt, und dieser Abend wird noch lange in unseren Herzen bleiben.

Vokabular:

- das Jubiläum, die Jubiläen - jubilej
- feiern, feierte, hat gefeiert - slaviti
- die Modeschau, en - modna revija
- köstlich - ukusno
- teilnehmen, nahm teil, hat teilgenommen - učestvovati
- das Drehbuch, -bücher - scenario

DER VALENTINSTAG

Liebe ist nicht nur ein Gefühl, sondern auch eine Kunst.

Vokabular:

- feiern, feierte, h. gefeiert - slaviti
- die Weinernte, -n - berba
- der Winzer, - - vinar
- die Hoffnung, -en - nada
- unetrschiedlich sein - biti različit
- sich erinnern, sich erinnerte, h. sich erinnert - sećati se
- der Brauch, die Bräuche - običaj
- beeinflussen, beeinflusste, h. beeinflusst - uticati

Jedes Jahr stellt der 14. Februar einen besonderen Tag für viele Menschen auf der ganzen Welt dar. Während die meisten Menschen sofort an den Valentinstag denken, gibt es eine andere Tradition, die an diesem Tag gefeiert wird - der Heilige Trifun. Diese beiden Feiertage haben viel gemeinsam, insbesondere wenn es um die Symbolik der Liebe und des Neubeginns geht.

Valentinstag ist weltweit bekannt als Tag, an dem Menschen auf der ganzen Welt ihre Liebe zueinander ausdrücken. Andererseits wird am 14. Februar auch der Heilige Trifun gefeiert, der ein Symbol für Wein und Weinernte ist. Für Winzer:innen ist dieser Tag eine Gelegenheit, sich für die Ernte des letzten Jahres zu bedanken und Hoffnung auf die kommende Ernte auszudrücken.

Obwohl es auf den ersten Blick scheint, dass diese beiden Feiern völlig unterschiedlich sind, teilen sie tatsächlich ein gemeinsames Thema - die Liebe. Egal, ob Sie den Heiligen Trifun oder Valentinstag feiern, es ist wichtig, sich daran zu erinnern, dass Liebe eine universelle Sprache ist, die Menschen auf der ganzen Welt verbindet, ohne ihre Traditionen und Bräuche zu beeinflussen.

РАДОВИ НАШИХ УЧЕНИКА

„Човјек није оно што јест. Човјек је оно што му кажу да јест.“

Да, живимо у свету у ком победници пишу историју, живимо у свету у ком нам се намећу мишљења, али је можда најтужније од свега што живимо у свету у ком је проблем бити оно што јеси. Ипак, постоје људи који се боре за оно што јесу, али у већини су они који плаше да напусте кавез.

Какав кавез? Можда неки са златним решеткама и дијамантским катанцем? Златан је зато што је људима просто лепше да само слушају шта им се каже, и да се не замарају неким великим проблемима. Ипак, за људе који не живе у том кавезу, за њих је то само једна рђава кутија. Занимљиво је како нас овај проблем мучи одувек. Ограниченост. Јако замимљива реч, али јако тужно значење. Једноставно не можеш да видиш даље од онога што ти је наметнуто, или ипак не желиш? Да ли ти људи чезну да кажу неко своје мишљење? Да ли њима застане кнедла у грлу кад желе да кажу нешто своје, јер се плаше друштва и самог система? Једном приликом када сам читала роман историјског карактера, нисам могла а да не приметим да су и пре много векова живели људи са толико потенцијала, а опет, сав тај потенцијал ни за шта. Тужно је како нису знали за боље од онога што им је наметнуто да верују. Дан данас је тако. Узећу себе за пример. Никад нисам хтела да останем у месту у ком живим, никад ми није пријало ово место у ком сам једва упознала неког а да је слободан, неког ко стварно зна шта јесте и одупире се утицају друштва. Временом сам схватила да то није тако само овде, већ и у целој држави, на целом свету. За себе сматрам да сам са друге стране решетака, да видим рђаву кутију и много људи у њој. Трудим се да сагледам ширу слику и да разумем. Трудим се да поносно кажем своје мишљење и да се не обазирем на ограниченост људи који се смеју. Боље је слушати људе како се смеју, него чезнути да кажеш нешто цео живот. Људи који намећу мишљења, њима је исто то мишљење било наметнуто, зар не? Истина је да ја имам седамнаест година, али за тих седамнаест година нисам срела задовољну и срећну особу која не намеће мишљења и која те не тера да будеш оно што ниси.

Толико неиспричаних прича, толико неиспуњених људи. „Треба да се потрудимо да променимо и искоренимо овај проблем“-ово је класична реченица коју сви понављају, а опет се нико не труди да је оствари. То је највећи проблем-правимо се да смо свесни проблема где нам људи намећу мишљења и ставове и причају ко смо и шта смо, а заправо немамо појма ништа о томе.

Јана Остојић, 3/5

УМЕТНОСТ У ОКУ ПОСМАТРАЧА

Стојим на предавању из предмета јоји се зове Читање слике и слушам коментаре колега о делу које је испред нас. Скулптура Микеланђела Пистолета као да истовремено исмева и сажаљева тренутак у коме се налазимо као народ. У мени се јавља забринутост. Да ли сам способна да иоле испратим ток мисли једног уметника а претендујем да и ја будем уметник?

У последње време и на предавањима, а и у свакодневном животу, намеће ми се питање шта је то што сматрамо уметношћу. Постоје разне теорије на ту тему. Једни сматрају да уметник није чак ни сам Пистолето (са свим својим признањима), који постави неокласичну скулптуру а затим на њу „набаца“ гомилу гардеробе желећи да тиме прикаже људску оптерећеност материјалним, док други виде уметност и у хидранту на улици или фотографији коју је направила вештачка интелигенција. Из дана у дана све више схватам да не припадам ни једнима, ни другима. То ме помало плаши, јер „ако ниси екстрем, ниси уметник“- како уме да каже једна моја професорка. Али у екстремном свету у коме је све или црно или бело, желим да изаберем сиво. Не могу да се сетим који је тачно дан био када смо поставили границу и филтер за уметност или неуметност, нити знам ко је то учионио. Сматрам да не постоји човек на овоме свету који може да разазна свачију мисао, жељу и тежњу и ко за исту сме да каже да није довољна, довољно добра, узвишена и невероватна. Исто то сматра и Пистолето, који ме је одишевио поставивши врата као део своје изложбе. Његов експеримент састојао се у томе да без икаквог образложења изложи најобичнија дрвена врата. Утисци су били невероватни.

Сваки посетилац је имао своју визију и идеју шта је то уметник хтео да каже, чак и они без икаквог уметничког образовања. Нико није осудио Пистолета, подразумевајући његову генијалност. Када су сазнали да уметник није имао никакву идеју, осећали су се посрамљено. Али ја мислим да је управо у томе магија уметности - у ономе што је мој доживљај ње. Магија је оно што мене расплаче код позоришне представе која ником другом није тужна или шта ја видим у слици Миће Поповића, а њему то сигурно није била идеја.

Магија је у свим оним емоцијама које се јаве услед гледања или слушања одређеног дела, али и његовог стварања и у само оној уметности која настаје из уметникове немогућности да не каже. Дакле, једини мој критеријум за неко дело јесте да његово стварање умири уметника и узнемири гледаоца. Наметање оквира, стега и критеријума, као и спутавање уметности у било ком смислу воде у мрак. Тужно је како многи не осећају то укалупљивање уметности због ког је све мање храбрих који ће стајати иза своје идеје и назвати себе уметницима, а много онних којима идеја није потребна да би себи наметнули то звање.

Докле год је публици макар једна девојчица која се диви ономе што ја напозорници радим и до које допире мој труд да јој пренесем сву чистоту и лепоту уметности, себе ћу сматрати уметником.

Ива Гошњић, студенткиња глуме

Ива Гошњић са својим класним друговима у класи професорки Иве Милошевић и Јелене Ђуривије Ђурице

УМЕТНОСТ ЈЕ ДУГА, А ЖИВОТ ЈЕ КРАТАК.

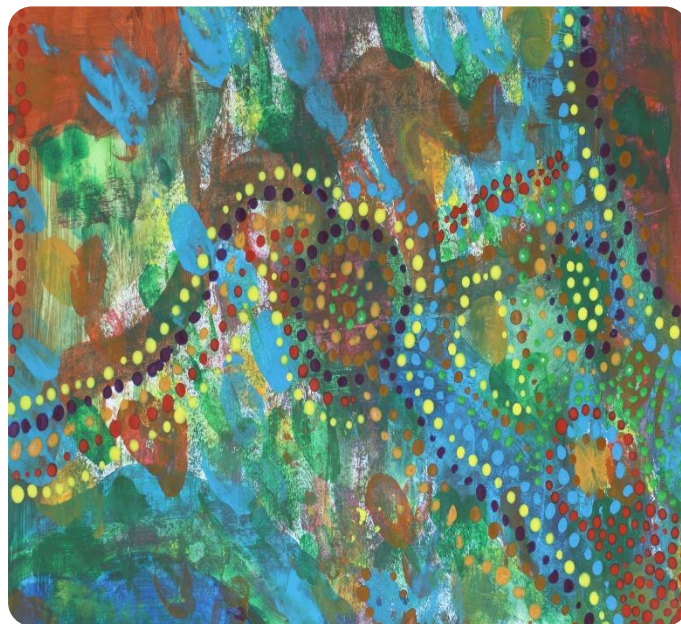
(Хипократ)

УМЕТНИЧКИ РАДОВИ

Елена Глигорић, П4 - цртеж оловком

Николија Јеремић, П5 - цртеж комбинована техника

Елена Глигорић, П4 - цртеж комбинована техника

Мина Марковић, П5 - цртеж комбинована техника

ИНТЕРВЈУ СА:

Милан Хрњазовић, проф.

Ваљевска посла, Борка Милутиновић

Живот као такав, у свим својим контрастима, у својој лепоти, у својој ружноћи, у својој суровости, осликан је на 24 дела нашег суграђанина, академског сликара Милана Хрњазовића која су приказана на самосталној изложби под називом „Четири собе“ која је отворена 6. фебруара у београдској галерији Кућа Легата у Кнез Михаиловој улици. Већ на први поглед изложба је привукла велику пажњу јавности, стручна је оцењује као импресивну, а публика увелико дели своје утиске путем друштвених мрежа, што даје јасан сигнал да Ваљево има уметника вредног пажње!

„Дуго нисам имао самосталну изложбу у Београду, последњи пут је то било пре осам година тако да могу да кажем да сам имао и благу трему, помало сам се бриную да ли ћу све урадити како треба, да ли ћу завршити слике на време, да ли ћу прикупити радове, како ће то изгледати у галеријском простору. С обзиром да је било доста радова који се разликују стилски, који су настали у различитим периодима нисам могао јасно да стекнем слику у глави како ће то изгледати кад ће поставити на зидове. Изложба је за мене била велики изазов, али позитивне реакције су ми послале поруку да се мој труд ипак исплатио“, поделио је уметник своје прве утиске након отварања изложбе на којој је о делима говорила ликовна критичарка Маја Живановић која је указала на изненађујућу разноликост израза и снажних трансформација које откривају једниствен ликовни израз снажних аутобиографских компоненти.

Пред љубитељима сликарства нашла су се комплексна, вишеслојна дела у техници уље на платну великих формата постављених у складу са простором галерије, у четири сегмента: „Посматрач – филозоф аматер“, „Погледај ме“, „Ватра“ и „Меланхолија у рају“. Уметник се дотакао изузетно комплексних тема и успео својим делима да наведе посматрача да се запита и изнесе свој суд.

„Иако има доста слика које су различите у погледу стила, некако су се тематски повезале и мислим да су људи баш због тога и позитивно одреаговали, теме су биле свима блиске. „Посматрач – филозоф аматер“, назив који упућује на један неправедан економски систем у којем живимо и радимо, а који заправо фаворизује мали проценат људи на врху, оних кључних 1%. И оно што можемо да приметимо око себе, да постоји велики број људи који не могу на прави начин да учествују у том економском систему, или остају дуго без посла, или раде незадовољавајуће послове од којих не могу да преживе и пропадају у неки процеп између очекивања средине, сопствених жеља и могућности. Сам назив упућује на то да се тим људима истовремено, захваљујући интернету, пружа могућност да имају фантастичне увиде у стварности, пре свега интелектуалне и имамо један парадокс, а то је да су људи врло добро информисани, имају фантастичне идеје о томе како решити светске проблеме, како зауставити ратове, победити глад у свету, како успоставити мир, али једина ствар коју заправо не могу да докуче и коју не могу да сазнају је шта да ураде са сопственим животом. Зато су они посматрачи овог света, ове стварности, овог живота, а и филозофи аматери, јер заправо манипулишу одређеним информацијама и одређеним знањем које је можда истинито, али потпуно неупотребљиво“, појашњава уметник први сегмент своје изложбе.

„Другим речима, када би се све наше потребе задовољиле, када бисмо живели у том блаженом окружењу и када више не бисмо имали изазове зарад којих бисмо се грчевито борили, зарад којих бисмо били изложени одређеном физичком и психичком стресу, ми бисмо полако почели да се гасимо. Животни услови у којима ми данас живимо, ако и јесу врло комфорни и удобни, релативно су новијег датума, а људска врста се током дугог периода свог постојања, заправо нон- стоп борила, чак и за задовољење најосновнијих животних потреба као што су храна, вода. У том смислу, када је човек у неком свом сопственом рају, он заправо више нема због чега да се бори и његово тело и његов ум немају стимулансе на које ће давати одговор, а у том одсуству стимуланса они се полако гасе, и тело, и ум. Имамо примере где славни и богати људи дигну руку на себе, питамо се зашто. Људи се често питају и зашто милијардери и

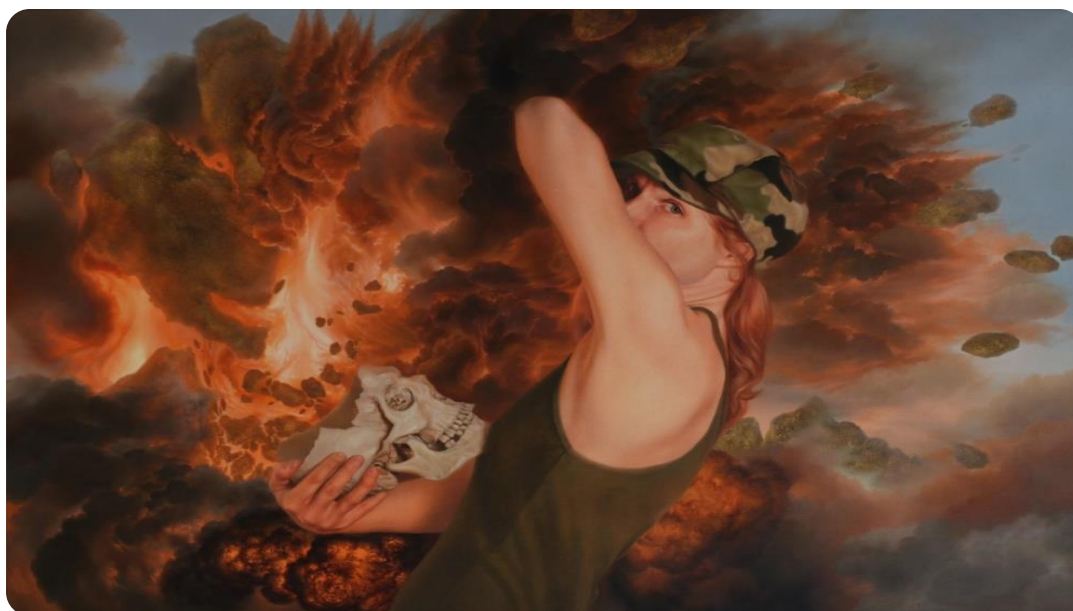
даље раде и даље зарађују, зашто не дигну руке и не уживају у богатству. Зато што они знају да би кренули путем аутодеструкције. Мислим да је редитељ Дејвид Линч рекао : „Ако хоћеш некога да уништиш, пружи му све!”, објашњава Хрњазовић још једно своје размишљање, и додаје да је читава идеја изложбе заправо једна субјективна ствар где он као аутор посматрачу нуди одређену идеју и одређени поглед на свет.

„Да ли ће доћи до подударана, то је сад питање. Могу да кажем да је циљ изложбе подстицање људи на размишљање о неком алтернативном погледу на стварност. Ове теме се у суштини преплићу међусобно, све су сродне и на крају крајава, исти је аутор, аутор који није произвољно дошао до тих тема већ оне имају извесну аутобиографску подлогу. Ја сам неко ко је такође и посматрач и филозоф аматер, неко ко покушава да стекне пажњу у околине. Не могу да кажем да разумем меланхолију у рају, али врло добро разумем деструктивност досаде и одсуства стремљења, а ватра је нешто на шта не може било ко да буде равнодушан. Не можемо да прођемо поред призора деструкције, а да он не остави баш никакав утисак на нас”, поручује академски сликар који са колегом Жељком Виторовићем кроз удружење „Салон” доводи савремену уметност из целе Србије и шире у Ваљево и својим суграђанима отвара прозор за оно што се дешава на ширем плану.

На питање шта би као уметник желео да постигне у свом граду, какав утицај жели да оствари на млађе генерације које би кренуле његовим стопама у једној малој средини, Милан пре свега указује на то да средина није пресудна за статус уметности, већ релација уметник - публика.

„Ток историје је врло често мењала мала, али јако добро организована група људи која је успевала да то уради упркос позицијама широких популација. Рецимо, Харари у својој књизи „Хомо Деус” наводи пример Октобарске револуције у Русији. Руско племство је бројало можда 3-4 милиона људи у то време, а, рецимо, Комунистичка партија имала чланство од пар десетина хиљада људи. Међутим, јако добро организована група, иако бројчано мања, успела је да промени ток историје. Постоји доста примера за то. Када причамо о уметности заборављамо да је, рецимо, Фиренца у 15. веку била јако мали град, или, рецимо, античка Атина. Ти градови су врло вероватно били мањи од данашњег Ваљева, али ми врло често не размишљамо о томе јер смо занесени невероватном архитектуром и уметношћу која је настала у тим јако малим градовима. Кад погледаш Ботичелија, Микеланђела, Леонарда да Винчија, да ли помишљаш о томе да су они стварали у граду који је имао можда 50.000 становника? Хоћу да кажем да, рецимо, права публика која је малобројна, може у интеракцији са уметником да створи квалитет који може далеко да превазилази значај и положај средине у којој се они налази, у којој живе. Мислим да је пресудно то међусобно разумевање и комуникација на релацији уметник - публика. Чини ми се да је ипак лопта у дворишту уметника, и поред свега, као и да се не нуди довољно квалитетних садржаја. Мислим да се људи унапред обесхрабрују тврдњом да је средина мала, необразована, сви гледају реалити шоу, сви гледају Пинк. Можда би било за почетак боље да приступимо с неким неутралним ставом, да ми најпре дамо све од себе, да понудимо, па да видимо шта ће се десити”, сматра Милан Хрњазовић, сликар који се труди да аналитично и отвореног ума посматра стварност, а потом тај тренутни доживљај стварности претаче у конкретне идеје, конкретне слике. На питање подлеже ли трендовима, захтевима пубике, каже да им није склон, да неке ствари посредно утичу на њега, али да је у бити „задрт Ваљевац који се држи својих идеја”.

Ратница, уље на платну

РУБРИКА НАШ ГОСТ: ИВАН ЈЕВТОВИЋ, глумац**1. У ком тренутку свог живота сте знали да ћете се бавити глумом?**

"Доста је то компликована ситуација била, јер, као што ти је познато, мој отац је веома познат, један је од најбољих професора глуме, Владимир Јевтовић. Ја сам, наравно, већ као омладинац схватио у свом граду ко је и шта је он и где сам ја у односу на ту причу и, да будем врло искрен, није ме то претерано импресионирао, нити сам разматрао то као варијанту. Ја сам ишао у Другу гимназију, која је данашња Филолошка, прва два разреда усмерено. Трећи и четврти разред сам ишао у Прву гимназију, на топлотну физику. То је било једно изузетно, по оценама јако одељење. Спремао сам се за Вишу пилотску, желео сам да будем цивилни пилот. То је била моја жеља кад сам био средњошколац. Никада нисам ишао ни на какву секцију, ни на какву глуму. После средње школе сам, као и сви момци, ишао у војску, а онда је дошло до ових југословенских разних околности, распала се држава. Ја сам та последња генерација. Вратио сам се из војске, школа у Вршцу није функционисала. Следио је нови изазов. Расплет! Уписао сам Саобраћајни факултет, као алтернацију за ово прво, надајући се да ћу можда кроз ваздухопловни смер моћи да дођем до онога што сам замислио. Међутим, то није било то. Судбински, отишао сам у Барселону код пријатеља да радим у јануару 1992. Тамо налазим посао у путујућем дечијем позоришту „Танжент“. Добио сам посао техничара за светло и звук. Осам рефлектора, два звучника и стерео систем... У тим позоришним салама по Каталонији ми се појавио први пут неки изистински интерес, када сам почео да говорим неке текстове, поезију Чарлса Буковског, неке деонице Достојевског, итд. Тамо сам почео да се спремам за пријемни и, ето, срећом и уписао сам глуму. "

2. Како су изгледали и шта су обележили Ваши средњошколски дани?

"У средњој школи је све било како треба. Било је идилично у односу на данашњи тренутак. Знање се итекако ценило. Сјајни ученици су имали велико поштовање, били су нам инспиративни. Ја нисам био међу њима, признајем, али сам се трудио да у одређеним предметима постигнем што више. Никада није била драма око оцена, да сви морају да имају пет као данас, то је било немогуће. Ученици су били присутни, веома квалитетан рад наставника. Наставници су се осећали поштовано и самим тим је све било много много боље. Сва другарства и пријатељства, поготово из ове Прве гимназије су опстала. Ми имамо те друштвене мреже. Сад су ти људи свуда по свету, научници, значајни људи, али ми размењујемо поруке, виђамо се често. Лично везујем средњу школу за Југославију, односно њену престоницу, Београд. То није данашњи Београд. "

3. Шта мислите, у којој мери се разликује средњошколски период живота данас, у односу на време када сте Ви били у нашим годинама?

"Могу да додам нешто из стручног угла. Један од разлога из ког сам направио и радио са колегама неколико година након Владине смрти "Позориште Лектира - Владимир Јевтовић" је спознаја да је ниво читања лектире и у основној и у средњој школи пао на ниво толико низак да морамо сви заједно нешто да чинимо. То је био мој покушај да нађем нешто што би била инјекција те неке културе, уметности, драмског чина и што би могло да помогне у решавању феномена нечитања. Чак и ту сам наишао на изненађујуће велики отпор професора који су већином врло сујетно реаговали на ову нашу иницијативу и, нажалост, није дошло до симбиозе између нас.

Не осуђујем их, схватам да у атмосфери у којој су професори, наставници и учитељи понижени у овом друштву у сваком могућем смислу, додатни ангажмани и активности морају бити неприхватљиви. "

4. Из угла професора глуме, шта је оно што сматрате кључном "вештином" коју треба да поседује један професор?

"Професор сам на Академији уметности.

Ово је моја трећа класа, прва на овом факултету. Пре тога сам био на Синергији, универзитету из Бијељине.

Професор глуме мора изнова да се преслишава, да буде прилагодљив и да нађе најбољи могући начин за квалитетну пријатељско - педагошку помоћ. Професор глуме, а ни других уметности, не сме да форспилује, показује и нуди студенту глуме инстант решења на било који начин. Он мора да буде у стању да свакоме обезбеди канал, атмосферу и средину у којој ће студент колико год то било стресно и компликовано да кроз задатке испитује и има квалитетан процес којим ће да дође до решења. То је, по мом мишљењу, успешан професор глуме, а то су и мисли мог оца Владимира Јевтовића."

5. Које су тешкоће које носи глумачки позив? Да ли је тешко бити глумац?

"Хм... Глума... Пише на нашем зиду у вежбаоници: "Глума боли", а онда сам ја пре неки дан рекао деци, студентима, да треба да се стави зарез и да се настави реченица „али се и воли". Можда спознаја, процес вечит и стални, то је најтеже. Нема краја, нема завршавања у било ком смислу. Као, сад сам нешто... Увек се враћамо изнова и питамо се да ли смо добро урадили сцену, монолог, одиграли представу, снимили филм. Има толико примера људи који не могу да одгледају себе на филму и неће да слушају ништа о утисцима неке представе или неког свог дејства. Тако да је глума константно истраживање, из мог угла гледања. Стално се бавим истраживањем неких нових могућности. Мислим да је лековита и битна и есенцијална за све проблеме цивилизације и да ће, можда, верујем у то и надам се, донети позитиван преокрет у решавању глобалних проблема, јер глума успева, као нека виша комуникација, да донесе неке квалитетније и важније одговоре. Мени није тешко да будем глумац. Ја сам презахвалан што сам имао прилику да то будем у овој предивној земљи, захваљујући свим пореским обвезницима који су омогућили да студирам и да радим и да се свако вече упале рефлектори. Њима се захваљујем, то нам они обезбеђују и захваљујући томе што наша држава има професионалну позоришну сцену за коју морамо да се борим, а најбољи начин борбе је да наредног дана будемо још бољи."

6. Коју бисте књигу, а који филм препоручили за читање једном адолесценту?

"Да будем довољно смео, па да кажем да треба водити рачуна за који се узраст шта препоручује. Да кажем, ето, за филм, а и књигу (подједнако су сјајна дела) „Лето када сам научила да летим", за мању децу, до 12 година . За старије, мислим да би било корисно, и увек сам размишљао о чувеној књизи која је направила пометњу „Ми деца са станице Зоо" Кристијана Ф. из шездесетих, седамдесетих по којој је направљен сјајан филм, а касније лошија серија. Мислим да би они требало да постану (та књига, као и тај филм) део лектуре. Мислим да би била корисна за децу, пубертетлије и ова нова Нетфликсова серија „Baby reindeer" која је постала светски феномен. Та серија отвара много, много врло актуелних питања за сваког од нас и мислим да би било сјајно када би омладина могла да одгледа ту серију у присуству оних старијих који ће објаснити ствар. Мислим да би то било дивно. Сјајно је снимљена, врло интересантно. Серија упозорава на низ врло компликованих питања која као малог Пинокија сваког од вас клинаца очекују када будете изашли у свет."

Ива Гошњић, студенткиња глуме

РЕЦЕПТИ НАШИХ КУВАРА

Наши кувари су на завршном испиту показали своје знање и вештину научену током 3 године школовања. Уз професоре који су их водили на разне манифестације и гастрономске догађаје стицали су искуства која ће им помоћи при раду у угостителству. Комисија је и овог пута оценила најбољим оценама. Поносни смо на сваког од њих и резултате које смо заједно постигли. Припреман је комплетан мени.

Издајамо за вас један занимљив мени.

- Смуђ орли
- Крменадла на цигански начин

СМУЂ ОРЛИ

Пет рибљих филета исећи на штапиће димензија 30 x 3 цм и посолити са 10 10 грама соли.

Орли маса: умутити 6 беланаца, 6 жуманаца, 2 дл пива, со, 240 грама брашна (ова маса може да се користи за поховане палачинке, печурке, паприке, па вам је и препоручујемо).

Испржена риба служи се уз татар сос.

КРМЕНАДЛА НА ЦИГАНСКИ НАЧИН

Рецепт (за 10 особа):

- 2,5 кг свињскг меса
- 50 г брашна
- 10 г соли
- 200 г уља
- 200 г лука арпаџика (мали лук који се сеје у башти-семе)
- 300 г сланине
- 300 г киселих краставчића
- 1 кг куглица од компира
- 5 дл мадера оса
- 1 веза пешурна

Припрема: Крменадлу исећи на 2 комада по особи; испржити крменадлу; у преосталој масноћи рестовати сланину (сече се на коцке); лук арпаџика, претходно испржен, додати рестованој сланини, затим кромпир сечен на кугле, краставце сечене на коцке

1 x 1 цм, повезати мадера сосом; крменадлу сложити на уобичајен начин и прелити татар сосом.

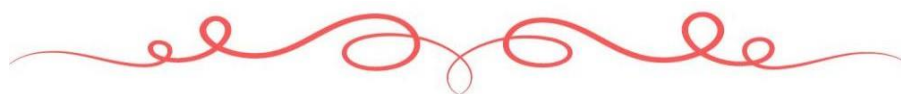
ХУМАНИТАРНА АКЦИЈА

"Књиге, браћо моја, књиге, а не звона и прапорци" Доситеј Обрадовић

Учећи из књига и од професора, наши ђаци каплари уче и о вредностима, о доброты и хуманости и радо учествују у различитим активностима, неке и сами покрећу.

Пред новогодишње и божићне празнике, наши кувари правили су медањаке и у четвртак и петак на Тргу прикупљали средства за децу са Косова и Метохије.

Наши ученици економски техничари, за који месец матуранти, уплатили су скромна средства од џепарца.

СУНЧАНИ САТ

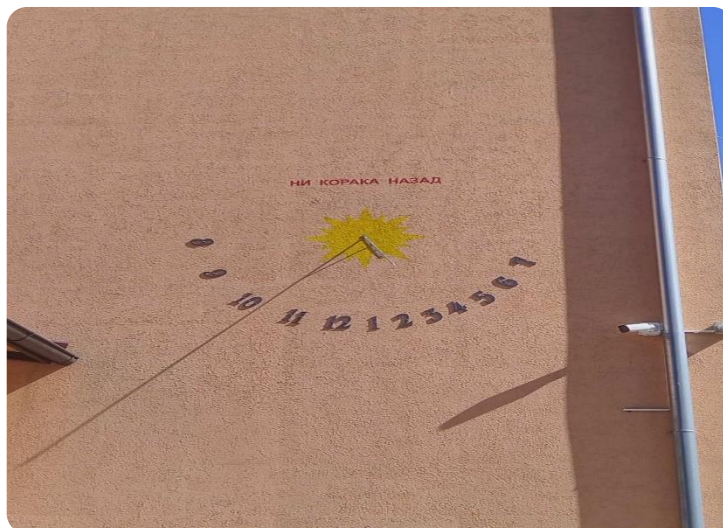
Сунчани сат красио је фасаду наше школе од 30. априла 2015. године. На радовима приликом монтирања сата највише се истакао наставник праксе у машинској струци Душко Илић, који од 2017. године није са нама.

Следеће године школа је реконструисана.

Овог априла, поново је професор Географског факултета Милутин Тадић урадио прорачун за монтирање сата, изнад кога је мото наше школе „Ни корака назад“, што је била лозинка ђака каплара у Колубарској бици.

Иначе, сунчани сат мери време према положају сунца и веома је стар изум, појавио се пре око 5.000 година у Египту. Сунчани сатови показују само дневно соларно време.

Хвала свима који су помогли.

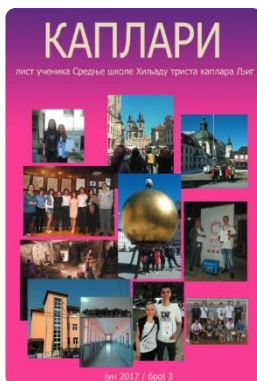
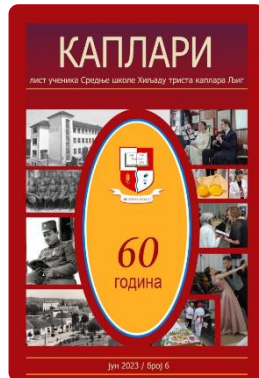
ЕКОЛОШКИ ИЗАЗОВ

У складу са паролом одрживог развоја „Мисли глобално – делуј локално“, у оквиру предмета Образовање за одрживи развој, гимназијалци треће године бавили су се темом „Еколошки изазови општине Љиг“. Током више од месец дана рада на пројекту, ученици су истраживали и извештавали о критичним тачкама, радили анкете са суграђанима и резултате графички представљали, дали предлоге за решења бројних еколошких изазова. На крају пројектног задатка, ученици су направили новогодишњу декорацију од рециклабилног материјала и на тај начин скренули пажњу на значај рециклаже. Посебна захвалност Лазару Томовићу, некадашњем ученику наше школе а данас докторанду на Географском факултету, смеру Просторно планирање, чије су карте послужиле као основа у истраживању наших ученика.

Невена Ђурић је професор Географије и изборног предмета Образовање за одрживи развој.

Наши претходни бројеви:

Реши судоку:

3			8		1			2
2		1		3		6		4
			2		4			
8		9				1		6
	6						5	
7		2				4		9
			5		9			
9		4		8		7		5
6			1		7			3

Заниљивости:

1. Древна библиотека: Александријска библиотека у Египту, основана у 3. веку пре нове ере, била је једна од највећих и најзначајнијих библиотека античког света.

2. Северна светлост: Аурора бореалис, или северно светло, јавља се у поларним областима због судара наелектрисаних честица из Сунца са Земљином атмосфером.

Лист издаје:

Средња школа „Хиљаду триста каплара“ Љиг

Одговорни уредници:

Драгана Лазић, проф.
Биљана Јовановић, проф.

Редакција:

Драгана Лазић, проф.
Новинарска секција

Прелом листа и техничка припрема:

Игор Мијаиловић, проф.

Ликовна опрема:

Милан Хрњазовић, проф.

Насловна страна:

Досадно суботње поподне

Полеђина:

Рајски врт

Техника:

уље на платну

Фотографије у листу:

Фото студио „Даничић“
Фото секција

За издавача:

Биљана Јовановић, директор

ЉИГ, јун 2024.

